CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI!

Director
PAUL LĂZĂRESCU
Redacția și Administrația
Bd. Republicii nr. 34
București, Sector 2,
Tel. 15 03 39
4 pagini — 1 leu

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

ANUL XXII
(Seria a IV-a nr. 95)
JOI
31 mai 1990

www.dacoromanica.ro

CONTINUĂM!

Partidul Național Țărănesc – creștin și democrat a renăscut în viața societății românești nu din voința unui grup de oameni, ci din nevoia acestei societăți de a-și exprima, pe cale politică, nu numai o ideologie fundamentată pe tradiție în modernitate și tradiționalism „critic", ci și o mișcare națională capabilă să ducă țara spre democrație. Cel mai puternic partid democratic în 1946, desființat în cei peste 40 de ani de dictatură comunistă, afirmat în viața politică a României încă din 22 decembrie 1989, Partidul Național Țărănesc-c.d. și-a redovedit deja vitalitatea și audiența în cele mai largi categorii sociale. În anii dictaturii comuniste, Partidul Național Țărănesc – creștin și democrat și-a continuat activitatea, mult redusă firește, în condiții de exterminare fizică manifestă. Astfel, P.N.Ț.-c.d. a fost recunoscut de Internationala democrat-creștină, pe baza activității sale desfășurate în țară, desigur, încă din 1987. Deci, și din acest punct de vedere, rolul și participarea P.N.Ț.-c.d. în mișcarea populară din decembrie 1989, sînt dintre cele mai însemnate. Faptul că a devenit prezență publică, ca organizație politică încă din primele ore ale revoluției anticomuniste, indică, evident, preexistența unei organizări minuțioase și a unui program ideologic clar.

Reintrat în viața politică a țării ca una dintre cele mai importante grupări politice ale noii democrații, Partidul Național Țărănesc – creștin și democrat s-a manifestat ca un factor de efervescență politică, fiind un adevărat catalizator al redeșteptării politice a românilor. Faptul că pînă acum rezultatele acestei reintrări a poporului român în viața politică democratică sînt încă neînsemnate, se datorează aceleiași forțe politice totalitare, intolerante și violente, organizată astăzi sub inițialele F.S.N. și care folosește toate mijloacele – și ore tot ce avea și partidul comunist cu cîteva luni în urmă – pentru a deturna opinia publică, pentru a vicia un proces democratic la care românii au dreptul prin jertfă de sînge. Aceeași forță care a retezat democrația în 1946, a venit acum și s-a legitimat, în numele poporului român, prin alegeri care vor rămîne în istorie ca un adevărat scandal.

Datele societății și ale istoriei, climatul național și european, experiențele individuale sînt acum cu totul altele față de ceea ce a fost în 1946. Este adevărat că acum avem televiziunea care a anihilat în mare parte procesul democratic, e adevărat că acum comuniștii, nomenclatura mai ales, transformată în categorie socială, dispun de o putere extraordinară și de mijloace economice impresionante dar, cu toate acestea, avem ferma credință că democrația va învinge. Fără sindromul nicaraguan, fără sindicalismul de tip polonez, ci pe cale politică, în demnitate și libertate, pas cu pas deocamdată, decisiv în fazele următoare.

În România, democrația va înainta. Este un proces real, profund, a cărui logică și ale cărui temeiuri se află în primul rînd în activitatea partidelor tradiționale democrate, a celorlalte forțe politice noi, a organizațiilor cetățenești deosebit de active, a sindicatelor libere. Rolul Partidului Național Țărănesc – creștin și democrat, cel dintîi apărut pe eșichierul politic românesc este, în această evoluție spre bine a societății noastre, decisiv. Principiile sale ideologice, programele sale economice, corpusul de principii directoare îl consacră ca grupare politică de masă de primă mărime în noua democrație românească, în condițiile grele de după primele alegeri care s-au bucurat doar de o libertate formală, Partidul Național Țărănesc – creștin și democrat își continuă politica sa națională, patriotică, responsabilă, de salvare a țării din totalitarismul comunist, de eliminare a vechilor structuri politice și economice și integrarea lor în activitatea productivă, profesională, de reconciliere națională și dialog democratic. Întreaga activitate a Partidului Național Țărănesc – creștin și democrat este pusă nu sub semnele cuceririi puterii politice cu orice preț, ci pentru a promova cu deplină consecvență idealurile unei democrații adevărate. Partidul Național Țărănesc – creștin și democrat consideră democrația în sensul ei prim și fundamental – ca fapt public ce aduce bine material și spiritual nu unor anumite grupuri sociale, ci întregii societăți.

Tocmai de aceea în programele politice, economice, sociale ale P.N.Ț.-c.d. vor fi răspicat afirmate opțiunile acestui partid pentru libera inițiativă și libertatea activă și constructiv-socială a individului, pentru economia de piață și piața liberă, pentru privatizare și inițiativă socială. Un aspect definitoriu al activității P.N.Ț.-c.d. este reprezentat de preocupările sale, în spiritul tradițiilor din

GEORGE PRUT

(Continuare în pag. a 3-a)

MANIFESTAȚIA DIN PIAȚA UNIVERSITĂȚII

Azi se împlinesc 40 de zile!

Socotesc și-mi piere graiul. Cuvintele însă, cuvintele devin semințele unei ierbi ciudate pe care parcă n-am văzut-o de-a binelea niciodată — iarba libertății. Se împlinesc azi 40 de zile de cînd același tineri care au făcut Revoluția din decembrie au revenit în Piața Universității din București pentru a reintra în drepturile libertății. Ciudată vrere, și-au spus mulți dintre pietoni, deja narcotizați cu televizorul, cu promisiunile noii conduceri a țării, cu bucata de salam în plus (temporară însă, se va vedea în curînd!). Eroii și-au luat în stăpînire piața pe care au numit-o zonă liberă de neocomunism. Și iarăși nu puțini pietoni s-au mirat: Păi, comunismul a murit în România! Deși comunismul era la gîtul lor, ei se mirau fără să ostenească. Apoi un lider politic adus la cîrma țării din întîmplare și rămas pe mai departe prin fapt i-a numit „golani" și golani îi s-a spus pe toate meridianele. Cel dinaintea sa, din aceeași tagmă ideologică, agresivă și inumană, îi numise mai pe irlandeză: huligani. Dar s-a văzut că, de o parte și de cealaltă, esența e aceeași. Deosebirile fiind doar de „față umană". Atîta numai. Au urmat momentele cînd „golanii" din Piața Universității au fost foarte aproape de victorie. Se părea că revoluția din decembrie începe a-și cîștiga, în sfîrșit, drepturile. Dar n-a fost deloc așa. Totul urma să fie doar de „față umană", un „narcotic" și pentru manifestanți, administrat sub forma unui fals umanism. Dar s-a văzut, încă o dată, că interlocutorii posibili, aflați la conducerea țării, nu sînt decît intoleranți, aroganți. Pentru a nu-și pierde ordinarele maniere din epoca de aur precedentă, mijloacele mass-media învechite în rele, în frunte cu televiziunea criminală, s-au întrecut în denigrări și în incitarea opiniei publice. Totul ca-n vremurile „bune" ale dictaturii doborîte cu sînge și repede înlocuite cu o juntă. De la bicefal la multicefal. Un sinistru progres...

Dar opinia publică n-a mai fost înșelată de data asta. „Schema" atît de des folosită în ultimele cinci luni n-a mai prins în București. Așa s-a ajuns în situația în care au început să protesteze, vizavi de această mare manifestație pentru libertate, muncitori de la silozurile de cereale din Ialomița sau alții ca ei de pe cine mai știe unde de prin Moldova. Locuri unde de altfel, în scrutin, președintele „pentru liniștea noastră" a fost ales cu aceleași procente pe care le știm de vreo 40 de ani — peste 90 la sută. Deci nu bucureștenii protestau împotriva acestei manifestații de recucerire a libertății furate, ci oameni total neinformați, aflați la sute de kilometri depărtare. Dar ce nu s-a încercat, oare, pentru dărîmarea fizică și psihică a acestei lupte pentru libertate și demnitate pe care și-au asumat-o mii de tineri și mai puțin tineri nu numai din București, ci și din țară? Întreaga gamă de mijloace murdare, desfășurată cu profesionalism. La fel ca în campania electorală și în timpul alegerilor. Un pro-

M. ENESCU

(Continuare în pag. 4)

DIN NOU UNIȚI

A fost o vreme în care eram uniți. Muncitorii cu intelectualii. Românii cu maghiarii. Tinerii cu bătrînii. Eram uniți cu toții în mizeria în care ne-am tîrît atîta amar de vreme.

Decembrie '89 ne-a găsit pe toți strîns uniți în jugul, pardon, în jurul, știți dumneavoastră cui. Dar eram uniți. Uniți am ieșit în stradă, din piepturile noastre unite a țîșit acel formidabil strigăt: Jos comunismul.

Cu fiecare zi ce-a trecut de atunci, speranțele noastre, uriașe în acele zile, au început să se spulbere.

Dar ce a fost mai tragic, poate cel mai tragic, a fost dezbinarea noastră. Muncitorii au cerut moartea intelectualilor. Tinerii și-au recăpătat epaletele de huligani și chiar golani, iar cei mai grei, românii și maghiarii au ajuns la lupte de stradă.

La întrebarea: Ce demon întunecat, ce geniu al răului a pus la cale toate acestea, ziua de 20 mai mi-a dat răspunsul.

Dar totuși, ieri, la locul meu de muncă muncitorii ce pînă acum mă priveau suspicios, și-au descrețit frunțile și mi-au zîmbit din nou, e drept un zîmbet vinovat, dar e primul pas. Colegii mai în vîrstă au început să vorbească din nou mai apropiat de tinerii ce au fost în primul rînd ai baricadei, iar colegul meu maghiar a redevenit prietenul pe care-l știam.

Stau acum și mă întreb, spectrul mizeriei ce se întrevede după 20 mai să fie acela care ne unește din nou?

Dacă e așa, haideți să fim din nou uniți în lupta noastră împotriva hidrei comuniste.

BOGDAN ADAM

Unitate c-un ghiont de la spate

Iată, au trecut și alegerile...

Peste dimineața însorită a Revoluției s-a așternut cerul de plumb totalitarist. Parcă ne-am trezit dintr-un somn adînc și încă nu sîntem dezmeticiți. Mintea noastră încă este hrănită cu adevăr pe jumătate, libertăți pe sfert, restructurări pe optime (pînă ne vom sfîrși de bine!). Foștiștii invederează în diriguirea țării sindromul pecerist. Izolarea, teama de deschidere, hulirea exilului, spaima de moarte că nu știi ce aduce ziua de mîine! Au ocupat încă de acum cinci luni fotoliile din vîrf. Imobilismul a devenit fatalism politic. Cu centrul pretutindeni și marginea peste tot. Șeful de stat este „bine" ales dar nu se poate desprinde de năravurile trecutului, în fața lui să nu crîcnești! El are viziunea secretarului de județ musai valabilă în toată țara! Aruncarea vinei asupra victimei, modul stalinist de a trata opoziția; ca pe o plagă socială. Ura ancestrală, tipic bolșevică față de partidele istorice, care au făurit România! Tocmai această istorie trebuie distrusă, exact ce a făcut și Ceaușescu! Să participi numai ca figurant la jocul puterii. Să rămîi mereu în anticamera democrației. La dispoziția vechilului, a „tovului", a „primului!".

Nu știu, îl cred, nu pot să conduc altfel, va fi o tragedie! Nărăvul din fire n-are leacuri. S-a grăbit alegerea președintelui pentru a nu sifona imaginea cîștigată a **conducătorului unic** în numele căreia s-a cîștigat de nenumărate ori sufragiul: 99,99%! Dresajul și-a dovedit reflexul și peceriștii și-au atins scopul. 20 armindeni ne-a aruncat în brațele totalitarismului. Victoria a fost răsplătoare asupra intereselor țării. Și-și va arăta pe termen lung roadele...

Statu-quo-ul pecerist-fesenist a devenit patriliniar și latifundiar, sella curulis, cum spuneau romanii, nu i se mai poate desprinde dedesubt! Scaunul șederii pe Țară e deocamdată bianual. Dar n-aveți frică, va fi cincinal, douăzecenal, sfert de secol anual! Cu alte cuvinte, pe viață! Se petrece sigur și mascat ceea ce a dus la saturație: totalitarismul! Am trăit cinci luni imprevizibilul, vom trăi de acum înainte previzibilul. Implicit motivul pentru care s-a înfruntat crivățul gloanțelor. În fiecare din noi mocnește un revoluționar!

Graba de a scăpa de provizorat și de a oferi legitimitate unui guvern de pace, a dus la bulversarea sufragiului și la reliefarea rezultatului cu capul în jos; exact ca în 1946! Pe nimeni nu mai înșală manipularea, despuierea scrutinului a fost de prisos! Guvernul și-a salvat viața omorînd opoziția și el nemurind! Peisajul social arată încețoșat, dezolant. Vor urma majorări de prețuri, inflație, somaj, marasm de nedescris. Haosul nu poate fi reformat, decît atunci cînd se vor radicaliza masele. Cînd vor fi egale în mizerie, sărăcie. Desigur, unele mai egale decît altele. Cînd haosul va fi generalizat. El n-a fost anulat, ci doar aminat! Suferința așișderea...

Se încearcă anihilarea îndirjirii sub forma apelului la calm și stabilizare. Dar oamenii simt că totul se raportează la „normalitatea" din trecut. Se orbecăie între post-ceaușism și cult-personalism prost actoricesc. Nu se observă nici un semn că ceva din trecut se dezavuează. Dimpotrivă, las' că trece, vor veni și altele; nomenclaturist potrivit la loc potrivit. Redresarea trenează pentru că nu se știe încotro se merge, pe ce cărări-modele o apucă, spre ce scufundări „originale", pentru că deocamdată n-au fost acoperite decît groșile. Cîtuși de puțin realitățile! Încotro surplusul de entuziasm de la 20 mai, voința „luminată" a oamenilor care au trăit 45 de ani sub pămînt? Euforia națională încotro va fi „drenată?" Începută acum 5 luni o ia pe ce „variantă?" Vikingă sau greacă? De la saună la lagună? Din nordul prag în Arhipelag? În orice caz „ocolita" e dinainte pregătită. Reintoarcerea la unitatea de piatră ce a făcut în

PETRU JUCU

(Continuare în pag. a 3-a)

Un primar de cuvînt

În dimineața de 30.05.1990, „domnul" primar al Capitalei a încercat să ne demonstreze că este un tovarăș de cuvînt, un om pe care guvernul se poate baza. Deci, domnia sa a trimis un autoturism pentru a recunoaște terenul (Dacia 1300 1-B-14580), după care la ora 5,30, cu patru mașini de spălat strada, s-a încercat străpungerea baricadelor din Piața Universității. Numerele de înmatriculare ale respectivelor autovehicule sînt; 36-B-7826, 36-B-4199, 35-B-1741, 35-B-1692 și autoîncărcătoarea Wolla 58110.

Atîtea mașini de curățenie n-a văzut Bucureștiul nici în „epoca de aur", și nici după aceea! Chiar să fi crezut domnul primar ca trebuie spălată strada după trei zile de ploaie neîntreruptă? Ce dorește domnul Dan Predescu? — să ne facă o demonstrație de forță? Sau vrea să înțelegem că ISB-ul are un excedent de motorină? Și într-un caz și în altul credem că „golanii" Capitalei vor înțelege așa cum se cuvine acțiunea domnului primar.

MIRCEA BEDRULE

Asociația „21 Decembrie" din București reamintește că participă la Protestul Golanilor din Piața Universității în fiecare joi după-amiază, în același loc.

Președinte,
ALEXANDRU NANCU

Opinii de tînăr scriitor

Societatea noastră neo...

Cum răspunde un om care ascunde ceva la o întrebare clară de genul: e albă sau neagră? El începe să spună că albul nu e totdeauna simbolul inocenței, că între alb și negru e o corespondență strînsă, că unul e albul zăpezii și altul albul ochiului și tot așa minute în șir, numai limpede nu răspunde la întrebare. Urmăriți toate interviurile pe care dl. Ion Iliescu le-a dat după Revoluție și în care a fost întrebat dacă mai e comunist sau nu. Ne-a spus orice în afară de asta.

●

Pentru cel ce-a mințit o dată, ca și pentru cel ce-a ucis o dată, problema nu mai e de conștiință, ci de eficiențiate. Nu uit zilele de sfîrșit de decembrie 1989 cînd redactorii de la televiziune apăreau pe rînd în fața camerelor de luat vederi și-și puneau cenușă în cap. N-am putut spune adevărul pînă acum, am fost împrejmuiți și-o facem, dar pe viitor vom spune adevărul și numai adevărul ș.c.l. Dar nu trece mult timp și domnii Petre Popescu, George Marinescu, Cornelius Roșianu, Victor Ionescu ne mint și mai abitir. Înainte știai că mint și că o fac fără voia lor, dar acum mint din interes.

●

Din stenograma formării Frontului Salvării Naționale aflăm că — **înainte de-a ajunge în sediul CC** — ca doi revoluționari oarecari ce umblau pe străzi strigînd „Jos comunismul!", dl. Ion Iliescu a luat legătura cu Ambasada sovietică de la București, iar dl. Petre Roman cu ministrul apărării din Ungaria. În ce calitate? De director al Editurii Tehnice și, respectiv, de conferențiar la Politehnică? Și în numele cui? Evident că în numele poporului român. Împuterniciți de cine? Cu atît mai mult rămîne de actualitate întrebarea: revoluție sau lovitură de stat? Sînt de părere că, profitîndu-se de momentele de confuzie, revoluția a fost confiscată chiar în momentul în care se născea. Pînă la urmă a ieșit un fel de perestroika instaurată cu vărsare de sînge.

●

Și totuși, dl. Iliescu susține că nici în reformarea economiei, nici în cea a sistemului socio-politic nu trebuie să ne luăm după modele, fie din Răsărit, fie din Occident. Noi trebuie să ținem cont de realitățile specifice țării noastre. Parcă am mai auzit noi placa asta. De la instaurarea lui Gorbaciov la Kremlin o tot auzim. Așa ne-am izolat, ne-am albanizat, ne-am procopsit. Și-apoi ce ne e specific nouă românilor? Nu cumva doar comunismul, și nu orice fel de comunism, ci unul de tip total și rapid falimentar?

●

Neocomunism. De ce neocomunism? Asta presupune că sistemul comunist ar renaște după o perioadă de eclipsă, că ar avea o ideologie îmbogățită, oarecum restructurată, oameni noi. Or, la noi nu se tinde nici măcar spre o altă față a comunismului. Să nu-l supraestimăm, e comunism sadea, pur și simplu, primitiv și monstruos.

●

Cît de obiectivă, neutră, imparțială a fost pînă acum televiziunea română, mai ales în campania electorală, o arată și pledoaria pe care dl. Emanuel Valeriu, directorul general, a făcut-o pentru participarea membrilor nomenclaturii la scrutin în calitate de candidați. Și aceasta în cadrul dezbaterii cu cei trei candidați la președinție, dl. Valeriu depășindu-și atribuțiile. Ca să nu mai numim că această poziție de apărare vădită a domnului Iliescu a fost luată într-un mod cel puțin penibil, directorul general al televiziunii atenționîndu-l (ignorînd) pe dl. Radu Câmpeanu că dacă ar fi rămas în țară, poate că și domnealui ar fi făcut parte din nomenclatură. Se ignoră voit faptul că președintele Partidului Național Liberal a stat cîțiva ani în închisorile comuniste, pentru demnitatea sa și pentru opiniile sale.

●

Excelentă revista **Cuvîntul**! Personal, mi se întîmplă un lucru oarecum ciudat cu această revistă. În tot noianul de publicații ce apar, încît zilnic parcurg zece-cincisprezece, **Cuvîntul** este singura pe care o citesc de la titlu pînă la caseta. O gazetă făcută te-

Dumitru Aug. DOMAN

(Continuare în pag. a 3-a)

LEGEA ELECTORALĂ

concurată de instrucțiunile Biroului Electoral Central

După preluarea puterii de către comuniști am avut multe instituții „democratice". În timpul lui Ceaușescu au proliferat congresele. Legile, decretele, hotărîrile erau numeroase și încurcate, dar nu deranjau pe micul funcționar care urma să le aplice, fiindcă nu le citea.

De regulă, aplicabile nu erau legile, ci instrucțiunile. Organele centrale, după consultarea unor lideri de partid, emiteau instrucțiuni care deveneau adevărate amendamente la lege.

Practica n-a dispărut nici după revoluție. Biroul Electoral Central a anulat în fapt mai multe articole din Legea electorală și a dat altele care s-au aplicat — uzurpînd un drept.

Printr-un telex din 16/05/90, comunicat primăriilor în seara zilei de 19 mai 1990, domnul **președinte al Biroului Electoral Central**, Ovidiu Zărnescu, stabilește ca alegătorii aflați la locul de muncă sau în altă localitate să voteze fără a mai dispune de adeverințele cerute de art. 26, urmînd ca pe buletinul dumnealor de identitate să se pună ștampila votat.

Nu știm ce s-a comunicat președinților secțiilor de votare, dar în listele nr. 2 au fost înscriși aproape toți solicitanții care dispuneau de unul din numeroasele acte aflate la dispoziția cetățenilor români: buletine de identitate, livrete militare, pașapoarte, legitimații de serviciu, certificate de naștere, copii după certificate de naștere, certificate de căsătorie, adeverințe fără fotografie eliberate special de posturile de poliție, dovezi de ieșire cu trei patru luni în urmă din pușcărie sau certificate de naștere ale unor minori al alegătorului.

Printr-o astfel de măsură, Biroul Electoral Central a modificat art. 10, a abrogat articolul 26 și făcea inutile multe din prevederile altor articole ale Legii electorale.

Aceste măsuri abuzive au viciat unele principii de bază ale legii.

Art. 10 din Legea electorală prevedea o limitare a dreptului de vot, eliminînd din electorat debilii mintali puși sub interdicție, persoanele lipsite de drepturi electorale pe durata stabilită prin hotărîri judecătorești de condamnare. În vederea asigurării acestei cerințe există în lege secțiunea a 3-a care stabilește obligația ca electoratul să fie cuprins în liste electorale. Pentru omisiunea de pe listă, legea prevede demersurile necesare corectării erorilor, demersuri care urmau să fie soluționate de organul care le-a întocmit sau de către judecătorie. Celor care lipseau în ziua alegerilor din localitate, organele care au întocmit listele eliberau adeverințe și consemnau faptul pe listele electorale.

Dacă mai avem în vedere că C.P.U.N. n-a acceptat ora 24 pentru închiderea secțiilor de votare, ci și-a însușit punctul de vedere al domnului Iliescu și a stabilit ora 23 — hotărîre încălcată duminică 20 mai evident că la noi se poate **totul** — cum spunea Ceaușescu.

Obiceiul comunist practicat decenii la rînd, de a înlocui legea prin instrucțiuni a dat roade. Uzurpînd dreptul legiuitorului, Biroul Electoral Central a devenit lipsit de credibilitate. Prin actul său, Biroul Electoral Central a compromis alegerile, chiar dacă am ignora alte multe nereguli comise în timpul votării.

IOAN BRĂDEAN

D'ale privatizării

— privatizare... pe roți —

Am nevoie de un taxi pentru [illegible] din Piața [illegible]. Sosesc un taxi particular, o Dacia verde cu numărul [illegible]-B-1815. „Pînă unde?" — mă întreabă șoferul. Îi spun că doresc să ajung [illegible] Doamnei Doberet. „Pe d[illegible] îi spun că nu [illegible] Gazul exasperat prețul. Nu mă [illegible] prin un [illegible] de stat. În d[illegible] complexul lui Ocnaru, [illegible] întreaga trească suma de [illegible] de lei. Este o diferență...

Privatizarea înseamnă să bagi mîna în buzunarul [illegible]tului? Ceilalți 65 de lei pentru ce erau percepuți? Pentru ochii cu care nu conștiințezi să-i port cu mine? În acest caz, propun ca impozitul fixat acestor „tipi" particulari să fie calculat tot după coeficitul ochilor...

— privatizare — băieți —

Deși duminică vremea a fost închisă și rece, taciocul nu s-a desmințit nici de data aceasta. Lume-lume! Vorba poetului:

„Fie ploaie, fie vînt / Fie orice pe pămînt..."

Mai o „angoasă-băieți", mai un „pecsi-băieți", strigătele de reclamă mă însoțesc pe tot traseul.

Mu mi-am cumpărat „biluțe pentru păr-băieți", deși m-as da cu plăcere în vînt după acest articol. În schimb n-am putut rezista tentației de a „admira" jocurile de noroc, care aveau crupieri de o parte și de alta a taciocului din zece în zece metri. Ce, îți bagă cineva mîna în buzunar? „În buzunar nu, ci în poșetă" — se plînge o doamnă.

Ce, parcă deranjează pe cineva? Nu, Dimpotrivă. Ei sînt deranjați de către polițiști... Cînd prin aglomerație a trecut Aro-ul-cel-albastru cu numărul 3-B-1328 avînd la volan un domn sergent major, toți crupierii de ocazie s-au simțit lesați. Fiecare a stimulat un gest de: „stai că plec", dar între timp, mașina trecea, „și trecerea...".

Deci Poliția e cu noi! Toți avem dreptul să fim curioși, nu-i așa?

— privatizare... de aur —

La o oră cînd lumea este prezentă în număr redus, încercăm să obținem o masă la restaurantul „Mărul de aur", unde fructele frumos aranjate, decorul posedă toate în inventar și cîte un cartonaș cu inscripția „rezervat". Cum nu găsim nici una necartonată și nici vreun angajat care să ne lămurească, ne așezăm la întîmplare.

În sfîrșit, o ospătăriță tinerică descinde pînă la noi:

— Masa este rezervată.

— Foarte bine, oferiți-ne alta.

— N-am.

— Dar văd atîtea libere.

— Dai o sută și-ți dau masa.

— O sută? Pentru ce?

— Ca să ți-o dau. Pentru masa la care v-ați așezat am primit ca să o rezerv 200 de lei, partea mea.

— Și nu-i prea mult?

— Păi ce, nu-i privatizare? Fac ce vreau în raionul meu. Eu stau atîtea ore în picioare și am varice.

— La douăzeci de ani? De ce nu vă căutați un alt loc de muncă?

— Unde mai găsesc eu banii ăștia?

— Deci leafa este mare?

— Nu. Ciubucul. Dacă-l mai și privatizez puțin...

Îi atragem atenția că felul în care înțelege să aplice privatizarea nu este tocmai legal. Inutil.

La prețul de jumătate dintr-o sută, ni se oferă totuși o masă lîngă orchestră. A fost o răzbunare. Nici n-apucăm să gustăm bucatele, de altfel gustoase, că orchestra și începe să ne asasineze cu decibeli ei și cu tonusul de rock amplificat la maxim. Vai nouă!

— privatizare în familie —

Seara acasă, am discutat despre privatizare. Am ajuns la concluzia că în talciuc se poate găsi orice. Adevărat „Vest de Duminică". Apoi ne-am adus aminte că în comerțul nostru încă socialist,... Dumnezeu cu mila... Atunci s-a născut ideea genială: să întocmim un memoriu către Consiliul de Miniștri, în care să oferim noi soluția pentru bunăstarea tuturor cetățenilor.

— Țara nu prea are valută, corect?

— Deci nu poate oferi produse de calitate superioară sau de export spre vînzare liberă, corect?

Atunci să se facă contracte de muncă (colective sau individuale) cu bișnițarii; să se achiziționeze acele produse deficitare pe piața internă și apoi să se distribuie către populație, printr-o rețea de magazine de desfacere, special amenajată, la orașe și sate.

După această genială idee am adormit liniștit, la fel ca și cetății orașului și a celor care poartă grii de grijă, cu sentimentul datoriei împlinite...

VICTOR DANC

P.S. Bine că nu i-a trecut soției prin minte să-mi privatizeze cina...

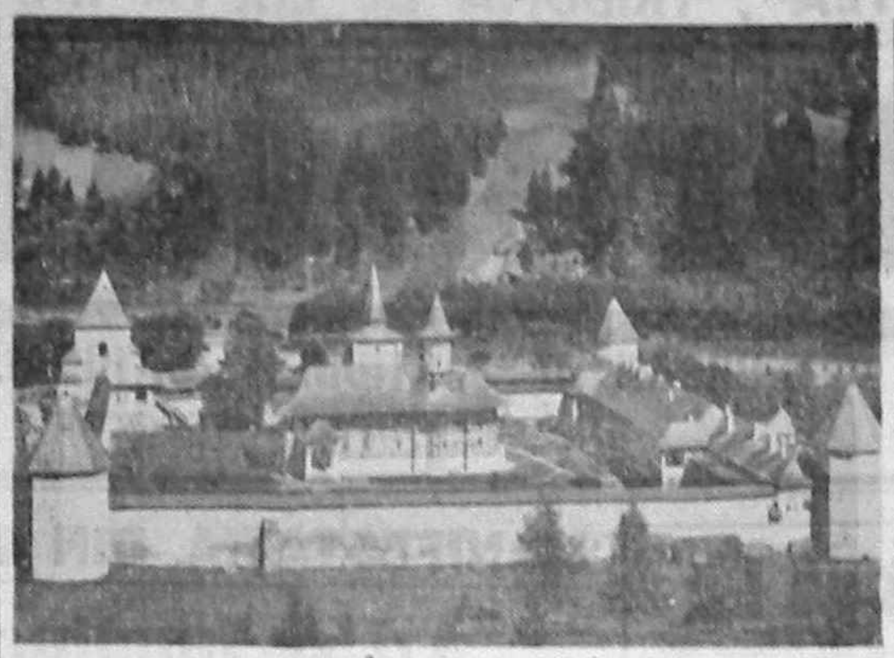

Mănăstirea Sucevița

Dorim clarificarea unui trist episod

Scrisoare deschisă Domnului Ion Iliescu

Am așteptat destul de mult timp cu speranță că se vor elucida unele aspecte legate de Revoluția din 16—21 Decembrie 1989, aspecte care și acum sînt dureroase pentru cetățenii României.

Faptul că împotriva manifestanților din Timișoara, București, Cluj, Sibiu etc. s-au folosit mijloace de reprimare și metode violente așa cum nu s-au înregistrat pînă acum în istorie, constituie crime împotriva umanității, și ar trebui judecate ca atare, dar cum poate fi calificat faptul că s-a încercat (și dacă) invrăjbirea trupelor de același sînge în scopul reprimării Revoluției?

Ne referim la rafalele petrecute în seara zilei de 20 decembrie 1989, cînd din unități economice ale județului Olt au fost forțați să plece la Timișoara, înarmați cu bile, foarte mulți muncitori din schimbul 15—23.

Sîntem convinși că nici în caz de mobilizare generală nu s-ar fi depus atîta zel din partea unor „tovarăși".

Nu a contat nimic. Nici faptul că unii erau bolnavi, nici faptul că alții erau bătrîni nu i-a putut convinge pe acei zeloși executanți să renunțe la acea diabolică acțiune. Nu li s-a dat voie oamenilor nici să-și anunțe familiile.

Unele cadre din conducerile întreprinderilor, secretarii de partid, activiștii, miliția și securitatea erau prezenți și își făceau zelos datoria la indicațiile „celui mai iubit fiu".

Unii au avut idei chiar mai „bune" decît cele preconizate de „conducerea superioară de partid și de stat" referitor la creșterea eficienței acțiunii de reprimare, au propus, nici mai mult nici mai puțin, ca... „să se dea arme muncitorilor".

Închipuiți-vă ce s-ar fi întîmplat dacă o asemenea aberație ar fi fost transpusă în practică.

Numai că rațiunea, omenia au triumfat. Timișorenii și muncitorii trimiși și-au dat seama de situație, nu s-a acționat de nici o parte violent. O parte din muncitorii noștri, în Timișoara, spre cinstea lor, au fraternizat cu timișorenii.

Dorim instituirea unei comisii de anchetă pentru clarificarea tuturor aspectelor și responsabilităților acestui trist episod.

Poate această comisie (nu) va spune și cine a lansat în ziua de 24.12.1989 bomba în zona barajului de la Strejești. Noi, cetățenii județului, nu deținem nici bombe, nici avioane care să lanseze aceste „mijloace".

Este dureros că „tovarășii" care în noaptea de 20 decembrie [illegible] nu forțat [illegible] mari de oameni [illegible] mearga la Timișoara pentru „restabilirea ordinii și liniștii" se [illegible] acum în apărători și constructori ai noii societăți democratice.

Dorim ca ancheta să stabilească foarte clar gradul de vinovăție al fiecăruia și rezultatele ei să fie publicate în presa centrală.

Cu riscul de a ne repeta, considerăm că încercarea de a ridica fiii aceluiași popor unul împotriva altuia este o crimă morală deosebit de gravă, o jignire la adresa oamenilor din această țară.

Cei care au săvîrșit fapte care intră sub incidența legii să fie pedepsiți de lege, celălalți să fie pedepsiți moral, arătîndu-se țării întregi adevăratul lor profil.

În speranța că cererea noastră va fi rezolvată favorabil prin instituirea unor comisii de anchetă și publicarea rezultatului anchetei, vă mulțumim!

1. SINDICATUL LIBER COMBINATUL DE ALUMINIU SLATINA
LIDER ING. CRACIUN R. GHEORGHE
Th. POPA IOAN

2. SINDICATUL LIBER INDEPENDENT IPC SLATINA
LIDER SING. CĂRĂMIZARU TEODOR
VICELIDER MS. SIMIONESCU TRAIAN

3. SINDICATUL LIBER RULMENTUL SLATINA
LIDER NIȚULESCU MARIUS

4. SINDICATUL INDEPENDENT „DREPTATEA" IPTAPA SLATINA

5. SINDICATUL LIBER IUA SLATINA
LIDER SING. CUSTUREA NICOLAE

6. SINDICATUL LIBER [illegible] SLATINA
LIDER SING. MUSTAȚĂ

Poșta redacției

— D-l ing. **BERNEA SILE** — Pitești. Vă mulțumim pentru dovezile de simpatie. Acum urmează să vedem în ce formă vor apare acele „asigurări".

— D-l **CIOBOATĂ MIRCEA** face o analiză profundă și foarte atentă în urma audierii emisiunii TV în care s-a transmis procesul lui Radu Bălan de la Timișoara, remarcînd „decența" dînsului cînd i s-a propus să preia funcția de conducere a F.S.N. — Timișoara. Vă mulțumim.

— D-l **ST. I. MUȘAT** — veteran de război. Vă mulțumim, aveți dreptate, „cultul eroilor este veșnica piatră unghiulară de la care trebuie să înceapă o zidire nouă."

— D-l **MANTA GHEORGHE** — muncitor forestier ne sesizează că „nu avem utilaje mecanice și sîntem slab aprovizionați". Rugăm organele de conducere ale județului Argeș ce se ocupă de exploatarea forestieră să acorde un plus de atenție acestui important domeniu.

— D-na ing. **LUMINIȚA STĂNCIULESCU** — București. Este revoltată pe bună dreptate de limbajul folosit de dl. Darie Novăceanu, din care citează referirea dînsului la manifestanții pașnici „care sug țîțele democrației", remarcînd totodată și tonul plin de ură față de alți concetățeni. Întrebă deasemeni cum a putut hîrtia să suporte expresii de genul: „adio fundule că fac pe gură", „cum poate un scriitor — ne întreabă d-na Stănculescu — să se coboare la un astfel de limbaj?" Actele de violență nu au loc numai la un astfel de limbaj. Și, de ce nu, este o decență, și ar trebui să se știe că pe d-l Novăceanu nu țărănistii, ci limba noastră sfîntă, l-a refelit de un om din sfîntul scriitor l-a înfierat.

— D-l **VALCAN NICOLAE** — profesor, Focșani. Vă mulțumim pentru scrisoarea de încurajare, și pentru faptul că sînteți alături de noi.

— D-l **ALEXANDRU LARGEANU** — Bistrița Năsăud. Regretăm lipsa de spațiu. Materialul este foarte interesant, vă rugăm să vă adresați unei reviste literare.

— D-na **MARIA CRAINIC** — București. Sîntem convinși că istoria va dezlega misterul lipsei gloanțelor în trupele de la care trebuie să înceapă o zidire nouă." ghiulară de la care trebuie să înceapă o zidire nouă."

— D-l **MANTA GHEORGHE** — muncitor forestier ne sesizează că „nu avem utilaje mecanice și sîntem slab aprovizionați". Rugăm organele de conducere ale județului Argeș ce se ocupă de exploatarea forestieră să acorde un plus de atenție acestui important domeniu.

— D-na ing. **LUMINIȚA STĂNCIULESCU** — București. Este revoltată pe bună dreptate de limbajul folosit de dl. Darie Novăceanu, din care citează referirea dînsului la manifestanții pașnici „care sug țîțele democrației", remarcînd totodată și tonul plin de ură față de alți concetățeni. Întrebă deasemeni cum a putut hîrtia să suporte expresii de genul: „adio fundule că fac pe gură", „cum poate un scriitor — ne întreabă d-na Stănculescu — să se coboare la un astfel de limbaj?" Actele de violență nu sînt numai la un astfel de limbaj. Și, de ce nu, este o decență, și ar trebui să se știe că pe d-l Novăceanu nu țărănistii, ci limba noastră sfîntă, l-a refelit de un om din sfîntul scriitor l-a înfierat.

— D-l **VALCAN NICOLAE** — profesor, Focșani. Vă mulțumim pentru scrisoarea de încurajare, și pentru faptul că sînteți alături de noi.

— D-l **ALEXANDRU LARGEANU** — Bistrița Năsăud. Regretăm lipsa de spațiu. Materialul este foarte interesant, vă rugăm să vă adresați unei reviste literare.

— D-na **MARIA CRAINIC** — București. Sîntem convinși că istoria va dezlega misterul lipsei gloanțelor în trupele de la care trebuie să înceapă o zidire nouă."

— D-l **FRĂȚEANU** — Constanța. Ne bucură interesul arătat ziarului nostru.

— **URSONUȚ VASILE**, Strehaia. Vă sugerăm să vă adresați Primăriei orașului Craiova.

AMELIA NEACȘU
GHEORGHE COSTEA

Flecăreli ieșene

În cotidianul ieșean „Opinia" din 18 mai a.c. ni se relatează cauzele bușculadei produse în ziua de 16 mai în fața Universității „Al. I. Cuza" din Iași: doi dintre manifestanții pașnici din zona liberă de neocomunism au primit lovituri de cuțit din partea cetățeanului Costin Eduard, aflat sub influența alcoolului.

Vrînd să apară în ochii cititorilor drept un jurnal „independent și di centru" și continuînd tradiția decedatei (cică) „Flacăra Iașului" (flacara Iașului), „Opinia" flecărește cu osîrdie atrăgînd atenția asupra unora dintre constatările Poliției județene Iași: agresorul — avînd grave antecedente penale — este membru al PNL! Păi, cum vine asta? un anticomunist să lovească în proprii săi aliați? Sau poate că periculoasa armă albă fusese scoasă numai pentru... făcut manichiura, iar manifestanții, obosiți, se sprijiniseră în vîrful ei ascuțit...

Pentru cine dorește să cunoască adevărul întreg — nu servit cu felioara și garnisit cu dulcegării — poate afla că respectivul Costin Eduard făcuse parte din F.S.N. pînă pe 14 mai a.c., pe 15 mai se înscrisese în P.N.L., iar pe 16 mai comisese grava infracțiune amintită (semnificativ, nu?). Acestea sînt tot constatări legale pe care „Opinia", draga de ea, a omis să le „flecărească".

SÎNZIANA CRĂCIUN
(elevă)

PRECIZARE

Subsemnatul Gheorghevici Nicolae din București, sînt profund indignat de afirmația făcută de Pîrvulescu Constantin în ziarul dvs. „Dreptatea", cît și în ziarul „România liberă", care m-a calomniat fără acte doveditoare și rămîne ca acesta să răspundă în fața instanței de judecată căreia m-am adresat.

Țin să precizez că rivalitatea dintre familia mea și a tatălui acestuia, din toți acești 13 ani de procese succesorale, intentate familiei mele, a determinat pe acesta să facă astfel de afirmații calomnioase la adresa mea. Am făcut această precizare pentru a încheia disputa dintre noi și ca presa să fie lămurită, asupra acestei situații.

Urgență

Domnul MITRA MIHAI în vîrstă de 43 de ani din București, str. Voila nr. 4 ar putea să-și recapete posibilitatea de a zări o geană de lumină, cu unicul ochi ce poate fi tratat; o geană de lumină nu suficient de strălucitoare, dar suficientă pentru a-i permite memoriei să reactualizeze sensul luminii.

E o urgență, scrie în certificatul emis pe data de 6 11 de comisia alcătuită din Prof. dr. Mircea Olteanu, dr. Ana Maria Dumitrescu și dr. Mihai Pop, care l-au consultat pe dl. Mitra. De asemenea, comisia a constatat că dl. Mitra nu poate beneficia de tratament în țară, și l-a aprobat deplasarea la Insbruck (Austria), prof. Göttinger.

Pe 25 mai, i s-a confirmat din Austria, prin telex, acceptarea.

Luni 28 mai, cînd dl. Mitra s-a deplasat la Ministerul Sănătății, i s-a comunicat că nu există fonduri pentru asemenea cazuri.

În consecință, dl. Mitra a intrat în greva foamei, la domiciliul său, începînd cu data de 28 mai, pe termen nelimitat, pînă la rezolvarea situației sale.

Oameni buni, în care nou Ev Mediu trăim? **(D.M.)**.

Bloc-notes

Ce-ar fi zis monșerul?

De cîteva zile ne vizitează la redacție un om disperat. Cel puțin așa arată la prima vedere, la a doua vedere, după o oră, după două. Omul în cauză și-a ieșit din albia firii sale. Încerci să-l învinovățești, să-l bănui de păcate, să-i cercetezi documentele pe care le tot scoate în număr impresionant. Încerci să-l absolvi dînd deoparte hîrtiile, atît de multe și atît de răscolite încît îți pun cenușii pe mîte. Pur și simplu. Dar... Dar dincolo de toate aceste îndoieli sau certitudini omenești, nu poți uita și nu trebuie să uiți că ai în fața ta un om. Poate e păcătos. Poate e curar ca lacrima. Și iarăși te-ntrebi dacă nu cumva acest om a făcut mult rău altor oameni. Sau poate că oamenii, cei alți, mulți, ei i-au făcut rău acestui om și-l gonesc din societatea lor. Scriu aceste rînduri și mă gîndesc la una dintre cele mai lucide conștiințe scriitoricești ale anilor noștri atît de aspri, la Marin Preda. Un om, ehe, lucru mare, ar fi ca monșerul, numai el știind ce știind.

Pe omul cu care dialoghez de cîteva zile, pe coralie disperării și speranței lui, îl cheamă Mihai-Florin Nahornic. Nu vreau să-l absolv de vini, dacă le are. Ci doar vreau să-i rog pe oameni să încerce a-l înțelege. Pentru ci niciodată un om nu este de înlăturat.

Nădăjduim că domnul Mihai-Florin Nahornic merita această investiție sentimentală...

M. ENESCU

CLUBUL ALPIN ROMÂN, convoacă pe membrii săi pe data de Joi 7 iunie 1990, ora 16, în Adunarea generală în Amfiteatrul liceului Gh. Lazăr din București cu următoarea ordine de zi:

Darea de seamă și alegerea noului comitet.

DE LA „REAL POLITIC" LA REALITATEA ROMÂNEASCĂ (II)

Scrisoare deschisă către istoricul Dan Zamfirescu

Cine și ce e **cauză** și cine și ce e **efect** ai „tragediei românești", cum formulezi tu poetic întreaga perioadă dintre '40 și '90? **Cauzele** trebuiesc căutate, după tine, în democrația occidentală, „unica democrație", cum o califici tu cu ciudă sau dispreț (că nu poți distinge. Dar mai există vreo alta? De exemplu: **socialistă** sau **originală**), iar cauzatorii tragediei românești sînt aceiași Occidentali și „emisari apologeți ai acestei lumi de samsari de popoare și țări", dl. Raiu și dl. Cîmpeanu. Dragă Dănuț, cauzele evenimentelor majore istorice nu se găsesc la nivelul **emisar, samar,** nu la „speculînd naivitatea noilor generații", nu la „un pumn de agitatori" etc., pentru că nu ne mai descurcăm din hățișul minții noastre Intunecate. Istoricul nu acuză și nu scuză, decît ca particular, ca orice cetățean, dar ca istoric trebuie să dovedească acea **sine ira et studium**, pe care o proclami și tu, la începutul articolului tău. Cum rezultă chiar și din fraza latinească, imparțialitatea trebuie să-i fie stea polară în profesie (eu vorbesc de istoricul ideal, nu de cei supuși pasiunilor partizane). Nu numai ura ci chiar și dragostea trebuie să lipsească, pentru că altfel istoricul de istorie se schimbă în culegere de predicri de bună purtare, la unul oamenilor politici și al popoarelor, ceea ce ține de profesia moraliștilor și preoților. Oamenii seamănă. Să fi fost sau rusi și comuniști, și la noi Occidentali și capitaliști Yalta și la Malta, am fi procedat, probabil, la fel ca ei. Nu au dreptul nici la ură, nici la recunoștința noastră. Și nici nu cred că ne-o cer. Capitaliști sau comuniști, în ambele sisteme funcționează, cu diferențe specifice, dar neesențiale, o lege, cea mai generală, asupra omului ca individ în comunitate și a comunităților umane. Poate că ai dat peste ea, în lecturile tale, dar nu o vei fi reținut. A formulat-o Inchegat, teoretic, și a demonstrat-o, pe indivizi, pe clase sociale, pe cetăți, și pe forme variate de guvernămînt, istoricul grec Tucidide, acum circa 2400 de ani. O parafrazez din memorie: indivizii au cetățile sînt împinse în acțiune de instinctul de a avea tot mai multe bunuri (gr. **pleonexia**) și de a dobîndi onoruri (gr. **filotimia**), ca semn al poziției sale sau lor, de forță în raport cu toți ceilalți. Aceasta, din dorința obținerii securității absolute (gr. **autarkia**), nu din faiă, adaug eu. Evident că după atîta trecere de vreme, teoria s-a îmbogățit, cu experiența dobîndită din aplicarea ei pe arii mult mai largi și pe formațiuni social-economice evoluate. Esența însă a rămas neschimbată, cum a avut geniul să ne prevină, autorul ei, Tucidide. Este germenele dictonului de mai tîrziu al luptei fiecăruia împotriva tuturor. În grupul social, în cetate sau în competiția dintre cetăți, rezultă că tendința de acaparare de bogăție și consecvent, de putere a unuia sau a unora, se opune dorința păstrării securității din partea fiecăruia sau a restului. Tucidide a cercetat și cauzele apariției centrelor de bogăție și consecvent, de putere. Reformulez în continuare, tot din memorie: Oriunde există un centru de putere înconjurat de un altul de putere mai rarefiată, are tendința de expansiune în afară, și, adaug eu, de la mine, de a se opri numai unde întîlnește opoziție. Așa apare conflictul, cu forma cea mai dură, întrucît presupune eliminarea adversarului, războiul. Această teorie a forței și reciprocă, opunerea la forță, pentru apărarea propriei autarkii, se practică de toți împotriva tuturor, simultan. Fiecare, în funcție de propria forță, ocupînd locul pe care-l poate ocupa. Nu doar că ar fi unul mai bun sau mai rău ca altul sau ca alții, prin vreo natură care să-i aparțină în propriu. De aici **egalitatea naturii omenești**. Aș mai adăuga, tot după Tucidide, că această lege a forței și a opunerii la forță are un caracter atît de general, că include și lumea divină, nu numai pe cea umană. Dat fiind că în războiul pe care l-a descris, război contemporan, s-au ivit situații de împărțire a sferelor de influență între două cetăți „imperiale", a tratat și problema aliaților mărunți, atrași în viitoarea războiului, precum și a neutrilor. Ori de cîte ori menționează grozăviile acelui război prelungit timp de 27 de ani, o face nu ca să le dezaprobe, ci ca să atragă atenția contemporanilor, și următorilor, că astfel de lucruri se vor mai întîmpla, să nu se mire nimeni. Dar niciodată însă nu dă verdicte etice, ca tine, Dănuț.

De bună seamă că un istoric are dreptul și datoria, ca cetățean, să aibă opțiuni cetățenești, mai ales într-o perioadă, precum cea pe care o parcurgem, dar să dai cu tifla poporului român, pe data de 19 mai, anticipînd rezultatul alegerilor care vor avea loc pe 20 mai, afirmînd că „alegerile de la 20 mai s-au ținut deja! La Vilnius!", nu e o simplă prognoză prin formulare paradoxală, ci un sarcasm infantil la adresa celor care manifestează în Piața Universității și vor să-l elimine pe dl. Iliescu din cursa electorală, pe considerentul că a făcut parte din vîrful piramidei comuniste și că azi se opune desființării structurilor comuniste, de orice natură ar fi ele, încercînd să salveze cît se poate mai multe, dintr-o ideologie compromisă, prin acordul unanim. Ce analogie se poate stabili între noi și țările Baltice? Am fost deopotrivă țări ocupate de comuniștii ruși, prin samavolnicie. Dorim pasionat să ne scuturăm de jugul comunist. Sîntem victime ale situației noastre geopolitice catastrofale, la marginea unui imperiu crud. Țările Baltice au încercat să se desprindă din îngetarea comunistă, au făcut apel la ajutorul economic al Occidentului și au avut surpriza să se vadă înșelați în așteptările lor: rușii au instituit blocada economică, ca balticii să-și bage mințile în cap, să înțeleagă legea supunerii necondiționate, că pot fi striviți nu numai de tancuri, ci și de blocadă. Cu sau fără blocadă, cu ajutorul Occidentului sau fără, țările Baltice știu că dată fiind lipsa de reținere a practicii politice comuniste, oricînd pot fi „șterse cu buldozerele", vorba dului Iliescu referindu-se la manifestanții din Piața Universității. Sînt țările Baltice popoare sinucigașe, și de asemenea manifestanții români? Ambelor fenomene politice tu le găsești o aceeași explicație: „cei care intenționat îi mint, îi dezinformează, și pînă la urmă îi sacrifică", adică Occidentalii. Nu vezi că deplasezi problema din domeniul instinctului funciar de apărare a libertății, în cel al interpretării etice (străină cu totul de comportamentul politic al omului și comunităților umane?). Nu mă interesează că ofensezi în fiecare toate încercările făcute de popoare, după subjugarea lor de către comuniștii ruși, de a-și redobîndi libertatea smulsă prin violență, ceea ce e perfect natural și concordant cu instinctul omenit deasupra, ci că, deși la declari istoric, te faceți asupra cauzelor răzbunării popoarelor, căutîndu-le în trădarea Occidentului, în trufașia, cinismul cu care nu le a sărit în ajutor, după cum îi lăsaseră să sovie. Această deplasare și substituire de cauze reale cu altele false te descalifică profesional (dacă ești model pe la biserica politologiei) și te descalifică moral în cazul în care te faci, de bună voie, instrumentul celor care vor să permanentizeze asuprirea poporului nostru, prin menținerea structurilor comuniste. Ți-a trecut vreodată prin cap că s-ar putea ca istoria obiectivă să considere evenimentele din după amiaza zilei de 20 mai și pînă la alegeri și după, pentru o perioadă pe care nu o pot determina acum, drept CONTRA-REVOLUȚIE comunistă îndreptată împotriva RĂSCOALEI (nu Revoluției generale populare? Vom ști poate, pînă cînd vom vedea. Toate evenimentele politice din țările din răsăritul Europei le privesti pieziș, din unghiul fals al perversiei moralității politice a Occidentului. Nu ai înțeles că aferele de influență nu se trasează pe criterii de moralitate politică? Tu, Dănuț, ești istoric, nu advocat care are dreptul să mintă în interesul clientului, în speță F.S.N. Ai văzut cîte lichele salariate folosesc în mitiparlament. Știi că, dat fiind reputația ta de om de casă al clanului, poți fi luat oricînd drept unul din ei? Ești descendent de boieri, cum declari. Apără cel puțin **onoarea**, singura zdreanță lăsată pe care v-au lăsat-o moștenire părinții și strămoșii voștri. De aceea am disprețuit totdeauna mai mult pe un descendent din sînge albastru care s-a înhămat la jugul comunist decît pe un scăpătat de mahala, pentru care P.C.R. era singura cale de acces la rînduri sociale. Dar se pare că ești departe de așa ceva.

Nu pentru ocuparea Europei Incrimines eu pe ruși — instinctul de subjugare a altora e inerent tuturor popoarelor mari și mici, numai că cele mici nu și-l pot exercita — ci pe comuniștii ruși care au trecut **limitele necesare** ale asupririi naționale (genocid, dislocări de populații, colonizări masive, în vederea rusificării etc.). Și aceasta din cauza comunismului, nu din vreo agresivitate proprie poporului rus, în care cred unii. În restul articolului, afaceri la persoana liderilor politici ai opoziției, a „doamnei de fier", care s-a pozat cu dl. Iliu, a d-lui Campeanu care ar urma să bage în puscărie 400 000 de comuniști (bine că n-ai zis 4 000 000, că nu mai [illegible] vîn de la [illegible]). De asemenea, [illegible] George Ivascu [illegible] marele meu [illegible] și cercetător", mai pretins că ai refuzat să te faci membru de partid în august '68, cînd se dădea [illegible] vală pe porțile [illegible] deschise, apoi să îi „se[illegible] pecete ortografia cu m[illegible] și [illegible] prescurtat: Partidul Comunist Român (uite că [illegible] rest, și o profesiune de [illegible]tament, că lipsa ștrozitului roșu nu te-a „împiedicat" să fii alături de **cea mai mare operă istorică realizată de comuniștii români** (s.n.): [illegible]tuirea României din colapsul **provocat de vinderea neamului românesc la mezat** de către domnii Churchill și Roosevelt". (Aceasta este după tine cauza împărțirii Europei în sfere de influență, adică subordonezi istoria voinței subiective a personalităților istorice, în pură concepție tracoidă. Mai implici poporul român în **asocierea** lui Ceaușescu, popor care n-a fost consultat nici măcar prin televiziune, să-și dea asentimentul și îl califici pe el și execuția lui, săvîrșită de nomenclatura din interiorul partidului, și de întregul popor, prin voință unanim exprimată, drept cel care „promise la drum ca într-un vis și a ajuns să-l transforme în cosmar" (ține să te mai înțeleagă?).

Finalul e eliseu: ne sperie cu **o altă tragedie** (care tragedie? Ne ocupă iar rusii? datorită degradării excesive a vieții noastre publice, pe statutesti să ne luăm adio de la „revenirea în Europa" care a împins pe lituanieni la o himeră și le-a întors spatele imediat ce s-a ingroșat ghețușul. Aceea care i-a sacrificat pe ungari în 1956, și pe cehoslovaci în 1968? Există poate ceva altă Europă? ne [illegible] Atîta și ăsta [illegible] tu istoria mulțimii a unei lumătăți de continent timp de o lumătate de secol adevărată tragedie, pe care probabil că numai devastarea tătarilor o va fi egalînd [illegible] am motive teoretice să [illegible] cred.

În final, invitați „canonul Occidentului" să se întoarcă de unde au venit, să nu ne lase să ne descurcăm printre „Toancele" istoriei noastre contemporane, așa cum [illegible] făcut-o și pînă acum: [illegible] dumneavoastră!" (adică fără Raiu, Cîmpeanu și alți emisari ai Occidentului).

Cum aceasta este, dragă Dănuț, capitalul de filosofie politică, pe care l-ai acumulat pînă acum. Ce vei mai scormoni, vom vedea. Fii [illegible] viață cît mai lungă, să ai timp să revii din eroarea sau din serviliismul pe care îl profesezi.

FLOREA FUGARIU

București, 13 mai '90.

www.ccdosd.ro

De ce-a trebuit să cîştige FSN-ul

În orice țară cinstită, în care ar exista totuși măcar o formă de democrație, nu numai pentru ei, care aspiră la victoria electorală, nu numai pentru ei, care să-și poată pune la bătaie, în luptă de o egală șansă, majoritatea covîrșitoare a votanților. Căci în asemenea țări, chiar și în cazul unei victorii zdrobitoare, cum este cea de la noi, există riscul de a se crede că, într-adevăr, nu există opoziție în acea țară. Și DACĂ NU EXISTĂ OPOZIȚIE, ATUNCI NICI DEMOCRAȚIE NU EXISTĂ.

Numai guvernele și partidele totalitare, comuniste, reclamă unanimitatea, consensul general. Dacă ele îl cîștigă în mod liber, e cu-atît mai grav.

Ce să cîștige, era suficient pentru președintele acestei țări, ca și pentru guvernul F.S.N., și de procesele mai puține, mai „rezonabile". Totuși, de ce a fost nevoie la noi, de asemenea incredibile cifre de votanți, de o asemenea victorie „zdrobitoare"?

STARE DE SPIRIT

O dată, tocmai pentru a fi ea „zdrobitoare", zdrobitoare! Anul trecut, pentru a zdrobi literalmente opoziția, pentru a putea închide de tuturor gura, pentru a putea oricînd trece la abuzuri și acte de forță, în numele majorității „zdrobitoare", în numele multimii „covîrșitoare" care a votat PENTRU.

Pentru dosea, să ne așteptăm de acum la o nouă formă de dictatură, populară și neoproletcultistă, o dragă de dictatură sub steagul și semnul îndemnului „Toată lumea la muncă!", să ne așteptăm la o nouă zodie a răstălmăcirii termenilor de „libertate" și „democrație". Aceasta, deoarece încă unul din cîștigurile pe care le asigură un procent supramajoritar în alegeri, este acela care dă drept și totală libertate „emanatului electoral" nu numai de a suprima partide, protestatori și concepte, ci de a răstălmăci și calomnia, și mai puternic, vechile concepte, partide și protestatori.

B. MARIAN

Ziua abuzurilor electorale libere în România

Rubrica noastră „Ziua abuzurilor electorale libere în România" se bucură de un ecou deosebit în rîndurile publicului cititor. Cei în cauză, constată, sau cum ne s-ar putea de altfel cele cuprinse în grupajul de știri dedicate acestui fenomen strălin oricărei democrații. Alți cetățeni ne furnizează noi și noi date. Alții își reiau cele comunicate în noaptea de duminică 20 mai. Există indicii că se fac presiuni asupra lor. Oricum, asupra fenomenului se discută încă aprins. Ne oprim aici cu exemplificarea abuzurilor electorale în ziua de 20 mai în România. Zarurile au fost aruncate. Ne rămîn însă lupta politică și speranța...

● În legătură cu știrea despre situația de la Întreprinderea de Mocăniță și Punificate din Tîrgu Jiu, domnul director al acestei unități, inginerul **I. Jianu**, ne adresează cuvinte grele. Credem că domnul director trebuia să facă pauză încă o zi și să-și regăsească sfatul cel mai bun și calmul înainte de a ataca cu atîta violență ziarul „Dreptatea". Dincolo de cuvintele inspirate ale domniei sale, redăm, în virtutea dreptului la replică și a schimbului liber de opinii, fragmentul esențial din scrisoare: „Adevărul este că angajați ai noștri au mers la vot individual sau cu familiile, în secțiile de votare la care au fost arondați, optînd din proprie conștiință pentru formațiile dorite. Nimeni nu a primit nici un leu în plus față de salariile cuvenite, acordate în prima parte a lunii mai, și nimănui nu i s-a dat vreo zi liberă în preajma scrutinului de la 20.05.1990".

Dacă așa a fost domnule inginer I. Jianu, și nu altfel, ne cerem cuveninele scuze. Ziarul „Dreptatea" a fost și este în slujba adevărului. În acest sens ne vom deplasa pentru a ne documenta și la fața locului.

● **Ploiești.** Din motive lesne de înțeles nu vă dăm numele în ziar. Sîntem convinși că în poziția profesională în care vă aflați nu puteți prezenta un tablou bogat asupra abuzurilor electorale din județul Prahova. Așteptați-ne!

● Comisia de la secția de votare nr. 858, sat Căciulați, comuna Moara Vlădei, condusă de dl. **Popa Demostene**, ne aduce la cunoștință că acest domn a procedat **corect** în desfășurarea scrutinului. Domnii Gheorghe Oprea, Vasile Oprea, Nicola Niță și Ioan Jladic declară, sub semnătură, că domnul Popa Demostene a insistat doar ca buletinele de vot să fie introduse în plic, „și nicidecum nu a controlat conținutul celor trei buletine, neavînd nici o influență asupra alegătorilor aflați în secția de votare".

Pribegi, noi visam...

Știm exact ce nu vrem!

În josul acestor rînduri nu veți găsi un nume. Veți găsi un număr de pasaport. Atît rămăsese din fiecare român autentic. La atît reduseseră comunismul pe fiecare dintre români care, de prea multă obidă și prea grea disperare, neștiind după ce să plîngă mai întîi, au plecat în pribegie.

Așa se face că prin mai toate colțurile lumii, copiii români învață să zică Tatăl Nostru într-o limbă de împrumut. Ne-am zis noi, pribegii, că mai bine așa decît deloc. Pentru ei, pentru copiii noștri, ne-am zis că se cade să nu pregetăm de la nimic, oricît ne-ar durea de tare.

Noțiuni nobile ne-au inițiat, ne-au primit, ne-au ajutat. Acum a venit vremea să le mulțumim frumos și să ne întoarcem acasă. De la nici unul dintre noi, România nu așteaptă altceva la ușă decît dragoste. Va fi deosebit accentul drăgostei pentru o o ființă de trăpadie întoarcerii în iadul comunist. Lipsiți de cultură politică, s-ar prea putea să nu știm exact ce vrem, dar, este-i sigur, propria suferință ne ajută să știm exact ce nu vrem. Ce nu mai vrem.

Și să mai aducem cu noi prețoarea noastră! Cîtă o fi. De care o fi. Nu vom face, probabil, nici avere, nici carieră, dar fiecare dintre noi va închide o ușă în calea unui impostor. Îi vom împiedica astfel să mai facă rău după ce au făcut atîta.

Pasaport D-145532

„Roșu și negru"?

Extrema dreaptă și extrema stîngă, negrul și roșul, moartea și sîngele, fascismul și comunismul. Imaginile ar putea fi ușor confundate, pentru că ele două fețe ale totalitarismului sînt asemănătoare, dacă dar că primii sînt elitiști, iar ceilalți egalitariști la orice preț.

Fasciștii sînt rasiști și puși. În lagărele de concentrare au pierit milioane de oameni considerați a aparține unor rase inferioare, au fost exterminați bătrîni, copii, bolnavi și infirmi.

Comuniștii promovează mediocritatea și lichidează virtutile, intelectualitatea. Mii de oameni de cultură, știință și artă, mii de oameni lucizi, dotați cu conștiință nu se pot lăsa indoctrinată, care dacă ar fi gîndind și-i puteau determina și pe cei din jur la foc, au murit în închisori sau au fost transformați în ființe umane în spitalele de psihiatrie.

Ambele sisteme pun în centru imaginea conducătorului unic, divinizat, omnipotent și omniprezent, care domină o masă amorfă, imensă și ușor manevrabilă.

Paradele militare pe care Hitler și le pregătea cu minuțiozitate pentru preamărirea propriei personalități și pentru intimidarea maselor și a potențialilor adversari, galele omagiale ale lui Ceaușescu, de un prost gust ce se dorea măreț, se integrează în același gen de spectacole. Între care diferența nu este decît temporală. Aceeași organizare, același festivism, aceeași isterizare colectivă a vulgului.

Am văzut de curînd pe micile ecrane femei care plîngeau de emoție la apariția lui Hitler și-și aduceau copiii îmbrăcați cu flori ca pe o ofrandă „marelui conducător". Ne amintim scenele cu pionieri și șoimi care dăruiau „prinosul recunoștinței lor, celui mai iubit". Femeile, înnebunite de dorința de a-și atinge idolii, plîngeau de fericire la vederea lor, într-o pornire emoțională ce ar putea fi explicată mai degrabă fiziologic sau psihanalitic decît logic.

Sînt manifestări ale dorinței de acceptare totală, de unicitate, de grandoare, de consens deplin. Tot ceea ce nu concordă cu punctul de vedere oficial este repudiat cu violență. Nu se acceptă diferențe de opinii, dialogul nu poate exista, căci limbajul totalitar nu are în arsenalul său decît monologul și ordinul, ordin care trebuie executat orbește, fără cumpănire.

P.N.T. — c.d. a fost acuzat de extremism, o afirmație total nefondată, din momentul în care această formațiune politică a fost dintotdeauna un partid de masă, deschis tuturor categoriilor sociale: țărani, muncitori, intelectuali, funcționari. Politica P.N.T. — c.d. s-a situat și se situează pe poziții de centru, iar fermitatea opțiunilor acestui partid nu poate fi asimilată excesului de nici un tip.

P.N.T. — c.d. militează deschis și cinstit împotriva comunismului și a cultivat de-a lungul istoriei sentimentelor patriotice cele mai autentice, care nu au nimic comun cu naționalismul. Fiind constituit pe baze democratice, toate hotărîrile în cadrul acestui partid se iau după consultarea largă a membrilor săi și nu prin ordinul unui conducător. P.N.T. — c.d. se încadrează în marea și generoasa familie a social-democrației și promovează valorile creștine, valorile ferme ale umanismului.

GILDA LAZĂR

De unde atîta, domnilor?

Vă aduceți aminte de anul 1946? Personal nu am cum să-mi aduc aminte de acel an, deoarece nici nu mă născusem pe atunci. Dar cu toate acestea, știu foarte bine ce s-a întîmplat. Tocmai din acest motiv îmi dau seama că acum este și mai rău. Din păcate...

Unde vom ajunge după alegeri nu știu, dar știu în ce stadiu am ajuns acum.

Nu știu cîte semnături sau nume s-au falsificat în alte țări sau județe ale țării, dar știu că numai în Sibiu au apărut 14 000 de dubluri de nume, printre acestia aflîndu-se și decedați. Ce să mai spun de unguri, foarte mulți nu au fost trecuți pe listele de votare. Tot vă dau chiar un exemplu concret și anume exemplul meu. Eu nu am fost trecută pe lista de votare... Adică nu am fost trecută cu numele meu adevărat, ci pe numele de familie al mamei mele. Noroc că am căutat mai departe. Persoana care era cu listele a încercat să spună că nu crede că eu sînt cea în cauză, dar nu a avut încotro. Oare cîți au fost în situația mea? Sînt absolut sigură că nu am fost singura. Oare acest lucru se numește democrație? Dar era să uit cel mai important lucru. De fată cu toți am lust un stilou și l-am șters pe bunicul meu de pe listă, decedat de acum un an.

Dacă se poate, aș dori să aflu și eu cine a făcut aceste groaznice liste de votare, cine a îndrăznit să le falsifice în halul acesta și de ce? De ce... de ce... nu are rost să mă mai chinui cu astfel de întrebări la care nu voi afla răspunsul niciodată, poate...

În încheiere aș dori să citez o strofă, mai bine spus ultima strofă dintr-o poezie scrisă de mine și citită la una din manifestațiile din Sibiu, manifestații de solidaritate cu orașele martire București și Timișoara, care au început și la noi încă din 28 aprilie, și despre care nu s-a spus încă nimic în ziarele de mare circulație:

„Deci asta e povestea mea. / Poveste foarte tristă. / Păcat că n-am ajuns și eu / O sfîntă fesenistă!"

CHRISTINA PAULA BENKŐ

O dezmințire bizară

Din județul Bacău ni se solicită o dezmințire. Este vorba despre un articol referitor la un abuz electoral înregistrat la sediul Partidului Național Țărănesc — creștin și democrat din orașul Comănești.

În articolul „Obiectele nu au glas" din 8 mai a.c., semnat dintr-o eroare Dora Mendres, consemnăm că începînd cu luna februarie sediul P.N.Ț. — c.d. din respectivul oraș „a fost distrus, mobilierul deteriorat, materialele de propagandă arse, geamurile sparte, firma ruptă și aceste neglijiri încă nu au încetat." Reprezentantul nostru, dl Dascălu Gheorghe — mă menționam — „suferă de pe urma deselor maltratări fizice și a jafurilor din avutul personal, prin violență". Încheiam cu: „Membrii C.P.U.N. local și comandantul poliției au constatat veridicitatea faptelor și atît!"

La data de 25 mai, am primit la redacție recomandata nr. 1012 care conținea două scrisori. O copie în baza căreia ma scris articolul în cauză și scrisoarea nr. 154 din 16 mai 1990 din partea Biroului Executiv al C.P.U.N. din orașul Comănești, jud. Bacău.

Ultima scrisoare ne solicită ca în virtutea dreptului la replică să publicăm integral răspunsul dumneaor. Plicul bineînțeles, așa cum o atestă și ștampila aplicată pe el este din partea B.E. al C.P.U.N. Din lipsă de spațiu nu vom putea să le satisfacem dorința integrală. Aceasta și pentru faptul că între cele două scrisori există neconcordanțe.

Ne rezervăm dreptul de a le scoate în evidență, fără să uităm greșelile care s-au strecurat în articolul nostru, cu parantezele de rigoare...

Intîi sesizarea

Domnul Dascălu Gheorghe: „a fost devastat sediul P.N.Ț. — c.d. din orașul Comănești, la data de 1.02.1990 noaptea". Daunele provocate au fost: „stricarea geamurilor, distrugerea firmei și a altor firme pentru 5 comune, 6 scaune (stricate), a unei căruțe lemne de foc, materiale de propagandă, cereri de înscriere în partid — 400 de bucăți, platforme-program ale partidului și alte materiale de birou, 6 cărți, 10 dosare în care erau cererile de înscriere a 68 de membri".

După un drum la București, dl Dascălu a ajuns din nou în orașul Comănești la orele 20.00, aducînd materiale de propagandă. A mers la sediu, le-a ascuns în pod și apoi s-a îndreptat spre casă, distanța de 2 km. Pe drum, citim: „am primit o lovitură pe la spate cu o piatră ținută în mînă care m-a doborît pe coasta căii ferate. Am primit mai multe lovituri, m-au călcat cu picioarele pe brațe și m-au lovit cu picioarele, dezbrăcîndu-mă de scurta îmblănită și de costum. Căciula mi-a sărit de pe cap de la prima lovitură.

La data de 28.01.1990 fusesem înștiințat de către căpitanul Călinescu, comandantul poliției comunei Asău, să nu mai circul prin Asău (comună vecină), sau prin împrejurimi, căci sînt urmărit atît în strada Libertății (?) unde loculesc, cît și la sediul P.N.Ț. — c.d. Am ținut sediul închis 2 săptămîni, după care am fost invitat la sediul C.P.U.N. Comănești. Eu făceam parte din C.P.U.N., la fel ca membrii ing. Tomescu Titus, Lascăr și N. Gheorghe. Acești trei domni la fel ca și membrii Ardeleanu S. Toma, avocat Popescu Constantin și alții, au părăsit prin demisie partidul nostru, în urma amenințărilor și amenințărilor cu bătaia.

Am reparat firma și am reorganizat comitetul, iar în ziua de 23 aprilie, de Sf. Gheorghe, am fost din nou lovit de trei indivizi. În noaptea de 24 aprilie 1990 a fost din nou devastat sediul: au fost sparte trei geamuri, au fost distruse firma partidului, afișajul din curtea partidului și steagurile, a fost dărîmat tavanul casei pe o porțiune de 1 m pe 1 m."

Dl. Dascălu ne mai spune în scrisoarea sa despre modul în care a trebuit să acționeze în numele P.N.Ț. — c.d. „în mijlocul lupilor, comuniștilor, securiștilor și F.S.N.-iștilor".

Ce dorește C.P.U.N. local?

C.P.U.N. local își exprimă dezaprobarea și condamnă actele de violență, vandalism etc. Cere „organelor locale de ordine publică să-și facă pe deplin și operativ datoria", o mare importanță avînd-o „prezentarea corectă a informațiilor de către mijloacele de informare în masă, inclusiv presa scrisă.

Nu corespunde realității că sediul P.N.Ț. — c.d. a fost distrus, materialele de propagandă (au fost arse) și aceste neregulii nu au încetat", la data apariției articolului (8 mai 1990).

Însă

„Ceea ce s-a constatat cu certitudine a fost că elemente iresponsabile, care nu au putut fi identificate, au rupt firma P.N.Ț. — c.d., au spart trei geamuri, din locuri slab iluminate.

În ceea ce privește poliția, dl. comandant Călinescu, avînd în vedere că anumite persoane odată ajunse în stare de ebrietate pot deveni agresive — fierbinți, că pot exista diferiți infractori, a recomandat dlui Dascălu — practic o recomandare binevenită pentru toți cetățenii, în această perioadă — să evite deplasarea pe timp de noapte (ca și automobiliștilor) mai ales de unul singur, în locuri slab iluminate, slab circulate.

Amenințări se proferează asupra unor persoane de toate orientările politice (ceea ce are darul să ne mai liniștească — moare și capra vecinului...), însă fiind anonime, făptașii sînt foarte greu de identificat (sic!).

Domnul comandant nu l-a recomandat dlui Dascălu să nu părăsească sediul partidului." (Iată în ce consta marea greșeală...).

„Anexăm declarația Domnului Dascălu. Din citirea acesteia, rezultă că între ce vi s-a comunicat și ce este scris în articol sînt diferențe, care încearcă să pună evenimentele într-un context mult mai grav decît au fost în realitate".

„Scuzele" de... rigoare

Am greșit „flagrant" domnilor, cînd am afirmat că dl. Dascălu a fost sfătuit de către poliție să nu părăsească sediul P.N.Ț. — c.d. În realitate era vorba să nu părăsească locuința proprie pe timp de noapte.

Tot pe această cale „felicităm" și poliția locală pentru munca sa plină de abnegație (spre liniștea și binele întregului popor), chiar dacă de la 1 februarie n-a reușit să identifice nici un infractor...

Adăugînd că toate parantezele din text ne aparțin, nu ne rămîne decît să vă promitem dumneavoastră și tuturor cititorilor noștri, că vom fi la fel de obiectivi și în continuare.

VICTOR DANC

Primul termen

Marți 29 mai 1990, la Tribunalul sectorului 1, „Sindicatul Liber Independent al Întreprinderii de țevi Republica", unitate cu personalitate juridică a acționat în judecată fostul „UGSR" (acum CNSLR — afirmă dumneaolor formulînd acțiunea civilă de contestare a dizolvării în fapt la data de 22 decembrie 1989 și pentru luarea măsurii redistribuirii patrimoniului beneficiarilor efectivi.

În aceeași cauză au mai formulat cereri de intervenție în nume propriu „Sindicatul Liber Independent al Întreprinderii de Sticlărie București" și „Sindicatul Liber Independent din IMUAB — Titan".

Avocații „Confederației Naționale a Sindicatelor Libere din România" au invocat „Convenția de la San Francisco din 1948 la care a aderat și România în anul 1957. Această convenție prevede că sindicatele nu pot fi desființate pe cale administrativă de către autoritățile publice.

Instanța a hotărît de comun acord cu părțile, termenul pentru data de 12 iunie 1990, orele 8,30.

VICTOR DANC

Chemare la dialog

Liga Română a Veteranilor de război a adresat domnului Ion Iliescu, guvernului României și Televiziunii române următoarea scrisoare:

Liga Română a veteranilor de război, urmărește cu îngrijorare starea de tensiune existentă în țară prin manifestațiile anticomuniste precum și starea sănătății a reviștilor foamei din Piața Universității, față de care a-și manifestat o totală indiferență și sfidare.

Într-un stat civilizat făcînd parte din Europa, această atitudine este incompatibilă cu un regim democrat.

Pentru aceasta și spre a se pune capăt acestei stări de tensiune, înțelepciunea de care trebuie să dea dovadă actuala conducere a țării, poate fi numai angajarea unui dialog, indiferent de numărul și calitatea părților în discuție.

Sfidarea, indiferența și umilirea unor parteneri în discuție nu poate fi justificată sub nici un motiv.

De aceea dialogul este necesar imperios a se angaja, imediat și fără întîrziere.

Din partea Ligii Române a Veteranilor de Război:
ȘTEFAN CUAR, președinte interimar
NICOLAE DUMITRU, membru invalid
MIHAI BETCA, Mediaș
SERGIU GODREANU, Călărași
ȘERBAN ȘERBAN, Com. Creața

CU SPINI DE TRANDAFIR

La orizont... MODELUL SOVIETIC!

Primul Parlament al României democrate va trebui, chiar de la începutul existenței sale, să emită un decret-lege prin care să reglementeze „drepturile de salarizare, deservire și pază ale șefului Statului" — pentru situații legate de exercitarea mandatului, revocării/demisei, decesului și ajungerii la vîrsta pensionării.

Ziarul ADEVĂRUL, în numărul său din 22 mai 1990, sprijină opera Parlamentului și conștientizează din timp populația țării asupra acestui „amănunt" — INEDIT chiar și pentru prietenul de la Răsărit!

Apreciem că ar fi util, chiar pentru majoritatea cetățenilor, ca anterior „rezolvării și a acestei probleme" să fie date publicității „statele de funcții și de personal ale fostului CC al pecere și în special cele privind nomenclatura" pentru a se preveni acordarea, după Revoluția din decembrie 1989, a salarizării chiar mai mari decît a avut DICTATORUL...

Se angajează cumva vreun ziar FSN-ist în a le face publice în zilele următoare sau nu?

Dacă NU care să fie explicația?

SFÎNTUL

Societatea noastră neo...

(Urmare din pag. 1)

mele, cu profesionalism, cu enorme implicare. Se simte spiritul ardelenului drept, căutînd adevărul pînă la pînele albe, tenace, grav chiar și cînd face haz de necaz, încrezător în victorie chiar și cînd e evident că se luptă cu morile de vînt.

●

În Franța, zilele trecute un tren a ajuns la viteza record de 515 km pe oră. Prin comparație, trenul pe ruta Pitești Curtea de Argeș acoperă distanța de 36 de km într-o oră și zece minute, la care se adaugă zilnic întîrzierea de rigoare. Cam asta este diferența dintre noi și lumea bună. Și nu doar la viteza pe calea ferată, din păcate.

●

În legătură cu trecerea la economia de piață, dl. Ion Iliescu este de părere că aceasta nu poate fi realizată imediat, ci în etape întinse pe mai mulți ani. Să înțelegem că vreo douăzeci și patru? În tot acest timp vom elabora niște **scenarii**. Un sfert de veac am făcut **regie**, iar acum ne întoarcem la scenarii. Aceasta ar fi mersul nostru înainte, ne sugerează viitorul nostru președinte. Tot teatru, domnule Iliescu, tot teatru?

●

Mulți oameni și-au exprimat dorința de a-și cunoaște dosarele de la securitate. E o dorință naivă, desigur, pentru că securitatea a fost și rămîne o instituție serioasă, care nu-și discreditează turnătorii. Totuși, celor ce insistă, le sugerez un mod de a-și cunoaște dosarele. Își depun candidatura ca independenți la un post de senator, sau ies în Piața Universității să strige „Jos comunismul!" sau scriu un articol împotriva FSN-ului ori guvernului. Într-o săptămînă, cel mult, își vor găsi dosarul de la securitate, sintetizat pe înțelesul tuturor, în ziarul **Azi**. Serviciu garantat.

●

Dl. Ion Iliescu sugerează că e un candidat la președinție simpatizat pentru că domnia sa stă aici, în țară, și-i cunoaște oamenii și realitățile. N-a lipsit decît întrebarea adresată contracandidaților: „Unde ați fost cînd eu mîncam salam cu soia?" Și cred că le-ar fi și pus-o, că nu s-ar fi jenat, dar i-a fost teamă că mulți știau de gospodăria p.c.r.-ului, de unde se aprovizona dl. Iliescu, salamul era totuși de calitate.

●

Aflat la liceul „Gheorghe Lazăr", în vizită de mascată campanie electorală, primul ministru Petre Roman nu și-a putut rosti dezinvoltul discurs, pentru că aproape o mie de elevi i-au făcut o primire à la Piața Universității, determinîndu-l să plece cu coada între picioare. Și-au desfășurat pancarte cu lozinci ca „Și noi sîntem goleni!" și s-a strigat „Timișoara, Timișoara" și, cu fin simț al parodiei, „Noi muncim, noi nu gîndim!" Multe voci amendează ieșirea „puștilor". Eu mă abțin. Ba, chiar aș zice că ce-ai semănat, ăia culegi. Decenii întregi, oamenii mari au mințit în fața copiilor și, mai grav, i-au învățat și pe ei s-o facă. În decembrie, elevii ne-au dat o lecție, învățîndu-ne să spunem adevărul, în pofida oricăror riscuri. Iar acum nu fac altceva decît să fie consecvenți în a-l spune pînă la capăt.

Dl. Iliescu ne propune să încercăm a ne vindeca de „sindromul Ceaușescu". Adică să începem să avem încredere unii în alții, să ne debarasăm de teamă și suspiciune. Noi am fi gata să dăm curs invitației, dacă și dumneaului ne promite că va încerca să se debarasez de elementele strategiei Ceaușescu: mușamalizare, mincinună, diversiune, dezinformare, contramanifestații, alcătuirea de false bilanțuri, înșiruirea de promisiuni deșarte ș.c.l.

●

Conform legii electorale, campania electorală trebuia să se încheie pe data de 17 mai 1990. Dar pe 18 mai, în jurul orelor 23, într-o emisiune de televiziune, ministrul comerțului interior, împreună cu șeful departamentului alimentar în lipsa lui Ceaușescu, au început să înșire cifre, că uite cît de multe alimente a dat FSN-ul și guvernul poporului care nu se mai satură și uite ce cantități de bunuri de consum va da pe viitor etc. etc. (Deci, aceeași tactică: magazinele goale, cifrele nu-și mai încap în hîrtii). La care nea Ilie de la sculărie, cetățean din Curtea de Argeș sau Drobeta Turnu-Severin, să zicem, chiar dacă declară țipînd că el muncește, nu gîndește, de data asta își zice în sine-și: „Uite, domn'le, cine ne dă mîncare și cine ne va da și mîine. Ei bine, eu pe el îl votez, pe dl. Iliescu..." Asta nu e campanie electorală (mascată)? Mă cog, așa înțelege FSN-ul respectarea legii de care face atîta caz și, mai ales așa înțelege spiritul de fair-play.

CONTINUĂM!

(Urmare din pag. 1)

anii '30, de a elabora și promova legi de protecție socială. Un exemplu în acest sens îl constituie și elaborarea, încă din luna martie a acestui an, a unui proiect de Decret-lege privind acordarea de pensii și ajutoare sociale foștilor țărani, precum și propunerile privind acordarea de despăgubiri țăranilor cărora li s-au luat, în mod abuziv, în timpul dictaturii comuniste, bunuri importante. Sînt doar cîteva aspecte din activitatea acestui partid care, deși desfășurată în condiții aproape imposibile, s-a făcut lumea remarcată.

Partidul Național Țărănesc — creștin și democrat continuă lupta sa dreaptă pentru democrație în România. Fermitatea de care a dat dovadă, intransigența, spiritul critic-constructiv, neadmiterea compromisului de dragul puterii politice, spiritul de sacrificiu fac din acest partid tradițional democratic speranța dintîi a democrației românești.

Partidul Național Țărănesc — creștin și democrat a dovedit prin întreaga sa atitudine că democrația nu se cerșește, ci se cucerește. Prin luptă politică demnă, continuă, bazată pe idei generoase, pe un larg umanism, neafectată în nici într-o împrejurare, chiar cu riscul eșecului propriu, de compromisuri care să sacrifice interesele și speranțele oamenilor.

În conștiința publică românească, numele, renumele, audiența Partidului Național Țărănesc — creștin și democrat va spori, indiferent de atacurile forțelor neocomuniste care nu-și cruță nici un efort în păstrarea, în perpetuarea nenorocii în care poporul român se zbate de aproape jumătate de secol. Cei dintîi în luptă, cei dintîi în sacrificiu, P.N.Ț.-c.d. continuă lupta. În numele democrației și libertății.

Unitate c-un ghiont de la spate

(Urmare din pag. 1)

concertul națiunilor România mută! Nu trece mult și „unitatea" de monolit va fi sfărîmată. Tragica unitate c-un ghiont de la spate...

Pașii mărunți în locul pașilor mari au fost înscriși în structura geometrică a ADN și ARN, în acizii nucleici ai neocomunismului. Ce naște din pisică șoareci mîncă! Liberalizare? Ne găsim în fața unei intoxicări în masă cu iluzii, cu cele mai tragice urmări pentru națiune. Au stăpînii țării dreptul de a defini direcții privind viitorul care duc nicăieri? Care n-au fost adeverite niciînd! Care n-au fost probate nicăieri! Nici pe termen scurt dormite pe termen lung, desigur. Nu! Binefacerile Revoluției nu sînt atuuri ale Frontului, componenta sa comunistă le-a anihilat pe rînd. Scoaterea economiei din suburbie, din provincialism și involuție nu-i treabă de-o zi, de două, e necesitate ridicată la stare de umblet, dar cum, în cîrje? În veșnicele variante ale unei economii „autarhice", în care să fabrici totul, de la rai la mălai! Guvernele de genul ăstora, trebuiesc sprijinite, fără răgaz, pînă cad, nu pînă decad! Boala lor lungă este suferința noastră sigură! Pînă cînd să mai fim tîriți spre inima Europei de mîrțoaga istoriei (p.c.r.)?

Societatea civilă română își descoperă glasul prin tinerii ei, adevărații apostoli ai neamului (vînduți de părinți comunismului.) pentru a cîta oară? De la balconul viitorului clamează foarte în desert?) Ioane D'Arc și Ecaterine Teodoroiu, în Piața Sacră a Almei Mater? Precum tînăra revoluționară Alina Grigorescu de la Liceul Mihai Viteazul? Ei nu vor să mai fie conduși de specialiști în contrarevoluții de drept comun, de specialiști în malversații, abil dirijate, din centrul comun al trandafirului, comintern! Vîntul eliberării bate de la Apus spre Răsărit, oricît am fi fost de vînduți la Yalta și la Malta...

Revoluția noastră eroică și tragică nu e desuetutine, n-a căzut în anonimat, oricît ar încerca furii să ne răpească din ea nopți și zile. O vom apăra de acum înainte zile și nopți, cu rîndul, de-a rîndul!

Ura stîrnită de dușmanii regenerării noastre, dinăuntru și dinafară, nu ne anihilează, ne reactivează: în defavoarea lor e trecutul, în favoarea noastră e viitorul. Poporul român are dreptul la drepturi. Decît drepturi pentru poporul român! Patria noastră nu poate fi la infinit locul geometric unde se-ntîmplă nimicul. Onoare, nu dezerta frunțile!

CUTREMUR ÎN ROMÂNIA!

Ieri, în jurul orei 13.42, Bucureștii au fost zguduiți de un violent cutremur. Avînd epicentrul în zona Vrincioaia—Vrancea, seismul a atins 6,8 grade pe scara Richter.

S-au înregistrat pagube materiale. Nu se semnalează victime.

www.io-online.ro

CUM AU VOTAT „americanii" la 20 mai...

În cadrul alegerilor de la 20 Mai au funcționat centre de votare, amenajate, la New York și Washington.

La New York au votat 1 704 de cetățeni români. Domnul Iliescu a [illegible] voturi : domnii Rațiu și Câmpeanu, [illegible] Washington, din 130, 91 au votat cu domnul Rațiu și Câmpeanu, doar 44 cu dl. Iliescu.

În Senat, din 1 [illegible] au votat cu P.N.Ț.-c.d., 647 cu P.N.L. și 13 cu P.S.D., deci 1 [illegible] între alegători. Abia 110 au votat cu F.S.N. la Washington — aceeași opțiune.

În Camera Deputaților, la New York din 1 704, 646 cu P.N.Ț.-c.d., 632 cu P.N.L., 16 cu P.S.D., deci 1 294. Cu F.S.N., 100. La Washington, similar.

Partidele tradiționale au obținut o victorie clară, căci democrația are nevoie, spre a se [illegible], ei pentru a se lăuda, de oameni care o cunosc, o respectă și o apără.

D.

Rechemarea definitivă a ambasadorului României în Franța

Ambasadorul României în Franța, dl. Alexandru Paleologu, care s-a remarcat prin luările sale de poziție foarte critice față de autoritățile române, a fost rechemat definitiv luni de guvernul său, s-a aflat de la Liga pentru apărarea drepturilor omului în România.

Dl. Paleologu s-a prezentat de îndată la Ministerul de Externe francez pentru a avertiza guvernul francez de această măsură luată împotriva lui la cîteva zile după victoria adversarilor săi, Ion Iliescu și a Frontului Salvării Naționale în alegerile din România.

Ambasadorul, care este în vîrstă de 71 de ani, a preluat această funcție în Franța la sfîrșitul lui ianuarie. El a fost chemat în țară pentru „consultări" la 16 aprilie, după ce și-a pus în mod public întrebarea, în cadrul unei emisiuni televizate, dacă primul ministru Petre Roman „are maturitatea politică necesară" pentru a „putea gîri un guvern complicat, într-o perioadă confuză", și s-a declarat „uluit" de unele declarații ale președintelui CPUN, Ion Iliescu.

Cinci zile mai tîrziu a revenit la post, după ce a avut, așa cum a arătat la întoarcerea sa, „o discuție poziționată dar sinceră" cu dl. Iliescu. „I-am explicat — a declarat el atunci — că ambasadorul nu este un agent publicitar al guvernului pe care îl reprezintă și că el trebuie să aibă o oarecare fiabilitate în exercitarea funcțiilor sale".

Cu prilejul acestei prime rechemări, el a atras atenția „unele luări de poziție oficiale românești aduc mai curînd prejudicii imaginii" despre România și că el a considerat de datoria sa „să le corecteze, să le aducă amendamente sau să le prezinte sub un unghi acceptabil pentru opinia franceză".

Monarhist convins, dl. Paleologu și-a exprimat mai ales nemulțumirea față de retragerea de către autoritățile române a vizei de intrare pe care o acordaseră fostul rege Mihai al României, care dorea, să petrecă sărbătorile de Paști în România.

La începutul lui mai, el a reproșat guvernului român, într-un interviu dat săptămînalului „Le Nouvel Observateur", că face „erori, care sînt greșeli politice". „Societatea română — a spus el — are sentimentul insuportabil că este condusă, într-un mod mai mult sau mai puțin obscur, de aceleași persoane ca înainte".

Paleologu nu a putut să-și prezinte candidatura ca senator independent la București, la alegerile de la 20 mai, tribunalul afirmînd că diplomații nu sînt autorizați să participe la alegeri.

Scriitor respectat în România, dl. Paleologu a fost arestat în anii '50, iar ulterior a luat apărarea disidenților români, printre care poetul Mircea Dinescu și profesoara Doina Cornea. **(AFP).**

Lotul de fotbal a plecat spre Roma

După meciul disputat simbătă la Bruxelles în compania echipei Belgiei și încheiat la egalitate 2—2, marți 29 mai, fotboliștii români au plecat cu o cursă charter spre Roma unde vor participa la cea de a XIII-a ediție a turneului final a Campionatului Mondial Vă prezentăm lista celor 22 de jucători care a fost comunicată către F.I.F.A.: **Lung, Iliie, Stelea, Adrian Popescu, Rednic, Gică, Popescu, Andone, Săndoi, Klein, Sabău, Mateuț, Majnai, Rotariu, Lupu, Ilie Dumitrescu, Hagi, Timofte, Lăcătuș, Cămătaru, Balint, Răducioiu și Lupescu.** Din păcate, din lot lipsesc Ștefan Iovan și Dan Petrescu care nu au putut fi recuperați din punct de vedere medical în urma accidentărilor suferite în campionatul intern. De asemenea, la controlul antidoping s-a constatat că Iovan a folosit medicamente interzise pentru sportivi pentru a scăpa mai repede de suferințele accidentării și a putea participa la turneul final.

Echipa națională a României va sta cinci zile la Telese, unde vor fi cazați și cei 1000 de turiști revoluționari români, după care la 3 iunie se va deplasa la Bisceglia unde va rămîne în vederea primelor două jocuri pe care le va disputa la Bari în compania reprezentativelor Uniunii Sovietice și Camerunului. Al treilea joc din grupă al naționalei noastre se va disputa la Napoli unde va avea ca adversară campioana mondială en-titre, echipa Argentinei.

La sediul Federației Române de Fotbal s-a discutat foarte mult situația lui Belodedici, care în prezent are dublă cetățenie, dar a promis că în Italia va evolua sub culorile României primind și acceptul clubului Steaua Roșie Belgrad. Secretarul general al federației, Mircea Sandu, a făcut demersuri pentru readucerea lui Belodedici la lot, dar federația iugoslavă nu a dat nici un răspuns favorabil.

De asemenea, la biroul federal au fost discuții despre lipsa de interes a unor oameni din conducerea federației față de administrarea echipei naționale și despre slaba organizare a campionatului intern. Din această cauză numărul de spectatori a scăzut de la o etapă la alta. Unii fotbaliști au declarat, pe bună dreptate, faptul că fără un campionat puternic nu poate exista o echipă națională puternică. Pentru aceasta este necesar ca să fie respectate deciziile federației privind disciplina în teren precum și respectarea datelor de desfășurare a partidelor, fără amînări sau devansări de etape. Să nu uităm că după acest turneu final din Italia va urma o toamnă fotbalistică foarte grea care va cuprinde partidele din cupele interclubburi precum și startul în preliminariile Campionatului european și olimpic.

Cu speranța că aceste deficiențe vor dispare pînă la începerea noului sezon, urăm antrenorilor Emerich Jenei și Cornel Drăgușin, dar mai ales întregii echipe naționale de fotbal mult succes la „Coppa del Mondo". Sperăm cu toții că vor aduce fotbalul românesc în fruntea ierarhiei mondiale și pe planul echipei naționale.

ROBERT GRIGA

Anunț important pentru artiștii plastici

Luni 04.06.1990, ora 10, membrii titulari ai Uniunii sînt convocați în adunarea generală pe țară a Uniunii Artiștilor Plastici la Sala Mare a Palatului din București.

Accesul în sală se face pe baza legitimației de membru sau invitație.

MANIFESTAȚIA DIN PIAȚA UNIVERSITĂȚII

Azi se împlinesc 40 de zile!

(Urmare din pag. 1)

feudalism de clasă pus în slujba unor interese străine libertății și bunului mers al țării, pus la îndemîna unui grup care dorește că păstrem puterea pe orice cale.

Cu toate acestea, manifestația a continuat, devenind celebră pe plan internațional și demonstrînd lumii natura nedemocratică a noului regim politic din Romînia. Între timp au venit alegerile, iar regimul a fost „legitimat". Manifestația a continuat pe un fond cu totul deosebit, de disperare și înverșunare totodată. Luni, 21 mai, în Piața Golanilor a fost doliu, iar în săptămîna ce a urmat situația greviștilor foamei s-a înrăutățit considerabil. Toate apelurile făcute către Puterea au rămas, practic, fără răspuns. Televiziunea a continuat să informeze în bătaie de joc, menținînd în mod programatic această luptă pentru libertate a miilor și zecilor de mii de oameni aflați în Piață. Au urmat momentele grele cînd peste țară și peste marile orașe s-a așezat „liniștea". O liniște grea, o liniște dureroasă. Poporul român... votase. Ce votase el, pe cine votase el ? Nu încercăm a da noi răspunsurile pe care aceiași popor român și le va găsi singur. Probabil fără cei pe care l-a votat. Sau, și mai bine, împreună cu ei. Luptătorii din Piața Universității s-au văzut tot mai izolați, tot mai obosiți, tot mai stresați. Totalitarismul se afla la putere în chip „legal". Lupta pentru libertate cere, deci, din partea organizațiilor cetățenești cărora le aparțin, alte forme, precum și o mai bună organizare. O parte din luptători s-au retras din Piață. Alții au rămas solidari cu cei care se sting de foame. În numele izbăvirii, al libertății. Ticăloșilor le-ar putea păreа aceste cuvinte ca nefiind altceva decît deșertăciune. Dar jertfa pe care o fac greviștii foamei arată, cu moartea pre moarte călcînd, că izbăvirea de cel rău, că libertatea sînt drepturi omenești.

De cîteva zile, manifestația continuă în jale și durere. Mirosse a sfîrșit, dar nu este decît un nou început, un alt început după o grea purificare.

Azi se împlinesc 40 de zile de la începerea marii manifestații anticomuniste din Piața Universității din București. Organizațiile cetățenești care au organizat-o și au susținut-o vor fi din nou împreună pentru a protesta împreună.

Iar flacăra speranței în libertate, adevăr și dreptate se va înălța iarăși, tînără și eroică. Democrația românească este un proces profund și de neoprit ce-și are combustii și aici, în deja istorica Piață a Universității din București.

Martorul străzii

Situație gravă la Universitate

Luni, 28 mai 1990, am mers în Piața Universității din București, devenită prima zonă liberă de comunism din țară. Vremea era rece, norii ploi intermitente. Cu tot timpul urît — care nu se prea îmbia să ieși din casă — circa 3 000 de persoane manifestau în plină stradă. Lozincile puneau la 2-3 fraze voștri. „Noi de-aicea nu plecăm, nu plecăm acasă / Pîș nu vom cîștiga, libertatea noastră", „Jos comunismul", „Olé, olé, olé / Frontul șasta ce mai e ? / PCR", „Unitate", „Jos Chițac" și iar „Jos comunismul". Mereu, la fiecare alte cîteva lozinci, se scanda obsedant „Jos comunismul".

Indiferent de cele ce se scriu în presă, organizatorii acestei zone libere afirmă că nu vor părăsi locul și nici pe cei care fac greva foamei aici. La corturile greviștilor este liniște. O liniște apăsătoare. Cu ajutorul medicului Dragos Nicolescu, unul dintre cei care asigură — în mod voluntar și complet dezinteresat — asistența medicală celor ce au declarat greva foamei, am aflat cîteva date revelatoare despre starea lor deosebit de gravă.

Săndel Deloreanu, 30 de ani, face greva foamei din 25.05.1990.

Virgiliu Vasile, 31 de ani, fost magistrat, face greva foamei din 23.05.1990 și are o glicemie de 52 mg. A avut 57 kg și a scăzut la 51 kg.

Valentin Anton, 31 de ani, face greva foamei din 15.05.1990 și are o glicemie de 43 mg. A avut 86 kg și a scăzut la 78 kg (o scădere de 8 kg în 13 zile).

Adriana Iancu, 32 de ani, face greva foamei din 14.05.1990 și are o glicemie de 38 mg. A avut 90 kg și a scăzut la 79 kg (o scădere de 11 kg în 14 zile).

Ionel Constantinescu, 55 de ani, face greva foamei din 11.05.1990 și are o glicemie de 35 mg. A avut 77 și a scăzut la 70 kg.

Gheorghe Tăbăcaru, 62 de ani, face greva foamei din 07.05.1990 și are o glicemie de 43 mg. A avut 99 kg și a scăzut la 75 kg (o scădere de 24 kg în 21 de zile).

Ovidiu Pocliitaru, 48 de ani, face greva foamei tot din 07.05.1990 și are o glicemie de 43 mg. A avut 69 kg și a scăzut la 58 kg (o scădere de 11 kg).

Ionel Neagu, 38 de ani, face greva foamei din 06.05.1990 și are o glicemie de 35 mg.

Dănuț Lungu, 29 de ani, instalator, face greva foamei din 03.05.1990 și are o glicemie de 42 mg. A avut 86 kg și a scăzut la 65 kg (o scădere de 21 kg).

Dorina Purice-Cobzaru, 32 de ani, face greva foamei din 02.05.1990 și are cea mai scăzută glicemie : 34 mg ! A avut 48 kg și are acum 41. A necesitat internarea, precum și repetate perfuzii. Are o situație deosebit de gravă, dar refuză spitalizarea, cooperind doar cu medicii de la corturi, medicii voluntari.

Bogdan Gradin, 35 de ani gazetar, face greva foamei din 01.05.1990 și are o glicemie de 47 mg. A avut 60 kg și are acum 56 kg.

Victor Dumitrescu, 62 de ani, face greva foamei din 30.04.1990, și are o glicemie de 56 mg. A avut 72 kg și a scăzut la 65 kg.

Borza Marius, 49 de ani, face greva foamei din 30.04.1990 și are o glicemie de 47 mg. A avut 64 kg și a scăzut la 57 kg.

Medicul Dragos Nicolescu, avînd amabilitatea să-mi expună starea deosebit de gravă a greviștilor, mi-a mai dat și o altă serie de detalii interesante. Glicemia (cantitatea de glucoză din sînge) este sub starea normală la toți cei controlați (de 90 mg), ea fiind mai redusă chiar decît starea minimă de 60 mg. Zilnic d-sa face greviștilor un control cu **glucometru,** un aparat electronic, raportînd ministerului [illegible]. Aceste determinări [illegible] au fost atît de îngrijorătoare încît cei din minister s-au alertat și pe data de 19.05.1990 au verificat glicemia prin recoltare de probe sanguine. Rezultatele nu [illegible] ca s-au confirmat, dar erau chiar mai reduse decît acelea determinate cu glucometru, acest aparat dînd erori cînd lucrează sub 18°C. Or, normul determinărilor se fac la corturi, iar vremea fost destul de rece în ultimul timp.

Rezultatul exact al glicemiei, ca și prezența permanentă la toți pacienții a corpilor cetonici la analiza urinei, a determinat pe reprezentanții Ministerului Sănătății (Ministri Adjuncți [illegible] Dop, medic chirurg la Spitalul de urgență și Bogdan Marinescu, directorul Maternității Giulești) să sfătuiască pe cei care fac greva foamei să renunțe la acțiunea lor. Aceștia însă doresc să discute problemele legate de încetarea acțiunii lor doar în prezența delegaților oficiali, împuterniciți, ai guvernului. Această atitudine a devenit mai decisivă în urma vizitei făcute de d-nii Teofil Pop (Ministrul Justiției) și Sever Georgescu, precum și a minciunilor ce s-au debitat în legătură cu ea la televiziune și în presa guvernamentală.

Am constatat că cei din Piața Universității sînt extrem de hotărîți. Trebuie să știm că, în timp, au fost în total 112 participanți la greva foamei, succedîndu-se unii altora. Cei mai mulți au fost 72 de greviști deodată (se pare că pe 13 mai). Acum au rămas 13, dar, așa cum am mai spus, deosebit de hotărîți. Medicii afirmă că, deși ei pot asigura perfuzile legale în astfel de cazuri (cu glucoză, acizi și săruri minerale), din cauza pierderilor ionice pot surveni oricînd surprize nedorite, poate chiar fatale. Ce se va întîmpla într-un astfel de caz în piață ? Cum va reacționa lumea ?

Credem că nu este cazul să ne punem noi o asemenea întrebare. Este problema celor în măsură să rezolve astfel de conflicte. În fond dl. Ion Iliescu este acum președintele întregii națiii. Nu mai este nici provizoriu și nici doar al FSN-ului, el asumîndu-și președenția tuturor, inclusiv a celor 13 greviști din Piața Universității. Ei asta și cer : dialog. Sînt dispuși să trateze. Au renunțat la cele 15 puncte dinaintea alegerilor, restrîngîndu-se doar la 8 puncte mai zilele trecute. Pe 28 mai au renunțat și la cele 8 puncte, rezumîndu-se la unul singur : aprobarea unui post de televiziune particular. Un post de televiziune care să nu mai slugărească guvernul, ci, reflectînd tot ceea ce se întîmplă în țară, să garanteze (oarecum) democrația. Mai mult, ei nu mai cer să dialogheze cu cineva anume, dorind să discute cu un împuternicit în măsură să trateze și să ia decizii.

În mod cert se poate constata dorința manifestanților din Piața Universității de a dialoga constructiv, democratic. Credem că reducerea cererilor nu va fi considerată drept slăbiciune. Doar comuniștii au fugit întotdeauna de dialog. Nu-i așa ? Nu ar fi bine ca guvernanții să aștepte ca greviștii să renunțe și la ultima lor revendicare și să vină în genunchi pentru a le săruta mîna spre iertăciune. Nu ar fi de dorit nici să se aștepte ca în Piața Universității să aibă loc o dramă cu urmări imprevizibile.

SILVIU DRAGOMIR

Forța nonacțiunii

Cei care trec pe acolo și intîrzie puțin, ascultînd sau dialogînd cu manifestanții, știu ce se întîmplă : se reia Revoluția din decembrie din momentul în care a fost deturnată din sensul ei de revoluție anticomunistă într-o revoluție anticeaușistă și de reinstalare a unei nomenclaturi nou, de substrat tot comunist. Se „reia" — vorba vine —, deoarece, de fapt, manifestanții nu au făcut decît **să readucă** acel moment din 21—22 decembrie, au stopat — acolo în Piața Universității — istoria și evenimentele, nu recunosc FSN ca „emanație" și încearcă să retrezească și să recheme conștiința românească la desăvîrșirea Revoluției pe calea ei firească, necomunistă.

Pentru cei care nu trec pe acolo, ci doar ascultă zvonurile, calomniile și băsmuirile care, fie că sînt opera securității, fie că răsar din inconștiența sau cinismul unor irresponsabili, în Piața Universității se împart dolari și hașiș, se bat oamenii și se impune circulația.

Dar ce se întîmplă cu adevărat în Piața Universității, sau ce se mai întîmpla acolo, se știe de către oricine, destul de bine și dată de cît mai degrabă (mi-as permite să spun ceva în legătură cu ceea ce **NU AR TREBUI SĂ SE ÎNTÎMPLE** în Piața Universității din București și în rîndul [illegible] și revoluționarii autentici au de gînd să mai și repună jugul tăcerii și al acomodării cu compromisul, de vor să manifeste în mod public împotriva despotismului, [illegible] și neocomunismului.

Mai întîi de toate, și cel mai important lucru, în Piața Universității și în orice piețe ale țării unde se demonstrează continuu, nu trebuie să se răsipească răbdarea. Ceea ce se petrece acolo este prea important pentru a se rata, devia sau slăbi din pricina nerăbdării. Manifestanții, după o lună de zile, avînd și cîțiva greviști ai foamei pe punctul de a muri, au devenit în ultima vreme abătuți, nervoși și nerăbdători. Volau rezultate, și era omenesc să fie așa. Dar, meditînd adînc la marea importanță a gestului lor, la momentul crucial pe care-l trăiesc și la faptul că reprezintă cea mai amplă și pilduitoare manifestare de opoziție din România, acești manifestanți ar trebui să nu aștepte rezultate numai din partea guvernului fesenist, să nu dorească doar acel întîrzîat dialog cu conducerea. „Golanii" care manifestă în Piața Universității sînt dovada incontestabilă a redeșteptării noastre, iar eficiența maximă a demonstrației lor, a gestului și sacrificiului lor se găsește în efectul pe care, atîta timp cît manifestația durează, îl are asupra conștiinței oamenilor. În Piața Universității se vor aduna tot mai mulți. Va veni vara, va veni toamna, tot mai mulți vor realiza că au fost înșelați și vor trebui să știe că există Piața Universității, capitala libertății din România, unde, măcar joia, se pot aduna. Iată de ce, în Piața Universității trebuie să domnească răbdarea, așteptarea, pacea interioară. Timpul, doar timpul, este în favoarea „golanilor".

În al doilea rînd, consider că în Piața Universității nu trebuie să apară preocuparea pentru acțiuni „eficiente", nu trebuie stimulată încitarea la „acțiune". În Piața Universității, dimpotrivă, cred că ar trebui să se generalizeze... pasivitatea. Mulți din tinerii muncitori, studenți, elevi și someri care stau de o lună de zile, tot timpul, acolo, au obosit psihic și fizic, au nervii sleiți, glasul ostenit și nădejdea slăbită. Diversiunile se împletesc cu inițiativele pozitive de a „face ceva". Dar eu cred că în Piața Universității manifestanții nu trebuie să facă altceva decît să vegheze ; să stea cuminți și-n tăcere ; și să aștepte.

Cu toate că voi cădea în vulgaritatea invocării modelelor, nu pot totuși să nu amintesc de victoria indienilor, cei care și-au cîștigat libertatea și demnitatea luptînd împotriva unei armate și unui sistem colonial extrem de crud și perfecționat, prin non-violență, mai exact, prin non-acțiune. Indienii se așezau jos și piețe și se lăsau masacrați. Indienii nu apelau deloc la servicile pieții engleze, preferau să moară de foame, silindu-i astfel pe englezi să părăsească sărurii India...

Cu neocomunismul am intrat într-o fază nouă, de război rece, de confruntare a nervilor, și numai cel care știe să aștepte va cîștiga. Tratați și voi cu indiferență indiferența guvernului și disprețul domnului Iliescu. Nu răspundeți cu ură la amenințare, tratați pe provocatorii care se strecoară și inexistenți. Închideți gura și zîmbiți cu înțelegere înaintea fesenismului care calomniază, nu răspundeți cu violență la violență, avînd în vedere și acțiunea doar pentru atingerea scopului vostru superior ; acela de a rămîne, cu orice preț, acolo.

În Piața Universității nu trebuie să se insinueze defetismul, enervarea și nerăbdarea. Nu căutați soluții care ar afecta-o pe aceea de **A FI** și de **A RĂMÎNE ACOLO,** în perimetrul barricadei.

Stați pe loc, liniștiți-vă, readuceți veselia primelor zile, temperanța, pasivitatea, răbdarea !

B. MARIAN

Siminea Gheorghe, rezervist?

Din partea Ministerului Apărării Naționale

În legătură cu nota „Noutăți despre Gheorghe Siminea", publicată în ziarul „Dreptatea" din 27 mai 1990, facem următoarele precizări :

Locotenent-colonelul Siminea Gheorghe a fost înaintat în grad la termen, în luna decembrie 1989, în baza propunerilor promovate înaintea Revoluției și a căror aprobare pentru întreaga armată a fost respinsă de fosta dictatură.

Ulterior, în luna ianuarie 1990, în contextul verificării cadrelor fostei securități, ofițerul a fost trecut în rezervă.

Ca urmare, prezența și acțiunile lui Siminea Gheorghe în ziua de 14 mai a.c. în Piața Universității sînt acte strict personale, ce nu au nici o legătură cu fostul său loc de muncă și care nu implică în nici un fel Ministerul Apărării Naționale.

Oprimarea continuă în România

Cuvintarea senatorului american Helms în Congres

Doamnă președinte, sute de demonstranți anticomuniști au intrat în Piața Universității din centrul Bucureștiului pe 21 aprilie. Ei protestau împotriva controlului țării, în mod dictatorial, neocomunist, de către ași-zisul F.S.N. După data de 21 aprilie, numărul demonstranților a crescut la cîteva mii și nu au mai părăsit Piața, cerînd o adevărată democrație.

Doamnă președinte, mulți din cei prezenți în Piață astăzi, sînt martori și supraviețuitori ai Revoluției, împotriva regimului Ceaușescu din 21 decembrie 1989. Ei și-au riscat viața pentru libertate și sînt hotărîți s-o facă din nou.

Guvernul provizoriu de sub controlul F.S.N. a urmat o strategie neobolșevică de manipulare și violență. Poliției i s-a ordonat să împrăștie demonstrația pașnică, prin atacarea demonstranților cu bastoane. Cînd șeful Poliției a refuzat să execute ordinul de atac, el a fost concediat. Liderul F.S.N., președintele Ion Iliescu, în discursul din Parlament, a condamnat pe demonstranții — studenți, muncitori și intelectuali și i-a numit „golani" și „huligani". De atunci, tot mai mulți români au îngroșat rîndurile protestatarilor.

Acești demonstranți, ca și cei din alte orașe, cer trei lucruri esențiale : 1. scoaterea foștilor activiști din Guvern ; 2. accesul liber la mass-media ; 3. amînarea alegerilor de la 20 mai a.c.

Doamnă președinte, prima cerere este extrem de importantă. Pe 11 martie, 15 societăți anticomuniste s-au întîlnit în Timișoara și au format Proclamația de la Timișoara. Punctul asupra căruia toți demonstranții sînt de acord este punctul 8 — care cere eliminarea foștilor activiști de partid și membri ai securității, din viața politică, pentru trei legislaturi.

Aceștia sînt aceeași activiști de partid și securiști care au lansat o campanie de manipulare, de timorare și violență împotriva poporului român. El au răpit Revoluția din Decembrie. De la începerea campaniei electorale, partidele de opoziție au îndurat numeroase amenințări, bătăi și chiar devastări de sedii.

Săptămîna trecută, domnul Radu Câmpeanu, candidatul liberal, și domnul Ion Rațiu, candidatul P.N.Ț.-c.d. au fost atacați brutal, de bande organizate și plătite de F.S.N. Mulți dintre ei sînt suspecți de a fi membri ai securității. Ca rezultat al acestor atacuri, un asistent al domnului Câmpeanu, a fost spitalizat, cu fractură de craniu. Soția domnului Rațiu a fost, de asemenea spitalizată.

F.S.N, sau „Frontul" cum i se mai spune este compus în majoritate din membri vechi ai fostei nomenclaturi. De exemplu, președintele Iliescu și-a început cariera ca secretar al U.T.C. și mai tîrziu a deținut funcții înalte ca secretar cu probleme de ideologie. Deși a căzut în disgrația lui Ceaușescu, el niciodată n-a dezaprobat în public regimul comunist și conducătorii săi.

Omul care se afla în spatele campaniei Frontului de manipulare este Silviu Brucan, un veteran comunist și fost redactor șef al ziarului partidului comunist. Ministrul de externe, Sergiu Celac, a fost până în anul 1978 translatorul personal al lui Ceaușescu pentru limba engleză și din de atunci, el a avut [illegible] personale strînse cu nomenclatura comunistă. Prim-ministru, Petre Roman, este fiul unui veteran al Cominternului din războiul civil din Spania. Atît Roman, cît și Celac au urmat cursurile liceului din București. Deși Roman a avut o carieră nepolitică, el nu a fost nici dizident în regimul comunist.

Doamnă președinte, lista este lungă. Nu e de mirare că demonstranții protestează împotriva prezenței în guvern a nomenclaturii comuniste.

Doamnă președinte, a doua cerere a demonstranților este pentru o Televiziune și Radio libere și independente. Dictatorul Ceaușescu a decretat în 1975 — că Radio-ul și Televiziunea se vor supune [illegible] președintelui României. F.S.N. nu a renunțat la acest decret, dar mai mult, l-a folosit ca să controleze aceste mediu de informare.

Luna trecută, demonstranții au trimis o delegație să se întîlnească cu președintele Iliescu pentru un dialog, dar acest dialog n-a avut loc în urma refuzului lui Iliescu de a permite televizarea negocierilor. Este evident că domnul Iliescu nu intenționează să permită o presă liberă. Ce vrea el să ascundă ?

În fine, doamnă președinte, demonstranții au cerut amînarea alegerilor din 20 mai. Poporul român ca oricare alt popor dornic de libertate, dorește alegeri libere și corecte. Acest popor a îndurat multă vreme exploatarea comunistă și alegeri frauduloase. Dar poporul dorește alegeri fără amenințări și intimidări, fără control al presei și cu libertate deplină de publicare, distribuire a ziarelor. Nu a existat un climat de libertate în această campanie.

Nu numai că guvernul controlează radio-ul și televiziunea, dar controlează, de asemenea, și cantitatea de hîrtie necesară ziarelor de opoziție. Ziarele de opoziție sînt împiedicate de a fi distribuite în afara Bucureștiului, deoarece camioanele sînt controlate de guvern.

Poporul dorește alegeri corecte, fără controlul Guvernului neocomunist, asupra fondurilor sindicale. Poporul dorește desființarea poliției secrete și a aparatului comunist, care a fost folosit împotriva sa. În aceste condiții este evident că pînă la instalarea unui climat de libertate, alegerile trebuiesc amînate.

Doamnă președinte, secretarul de stat Backer a declarat în timpul scurtei vizite în România din februarie „că nu poate fi drum de întoarcere de la drumul spre democrație". Secretarul Backer a avertizat Guvernul provizoriu că ajutorul suplimentar — incluzînd clauza națiunii celei mai favorizate și suportul american pentru intrarea României în G.A.T.T. — va fi condiționat de alegeri libere și corecte și de respectarea drepturilor omului.

Secretarul Backer are dreptate. Statele Unite trebuie să fie vehement împotriva răsturnărilor de la democrație și să se abțină de la acordarea clauzei națiunii celei mai favorizate. Statele Unite — ca un campion al libertății, trebuie să sprijine poporul român brav, care a luptat și și-a vărsat sîngele pentru libertate și democrație reală.

EXODUL GERMANILOR DIN ROMÂNIA

De cîteva zile, se constată o creștere a numărului de etnici germani sosiți din România în Republica Federală, respectiv în Bavaria.

În lagărul de trecere de la Nürenberg, sosesc zilnic, între 500—1 000 de germani din România, motivele exodului lor fiind așa-numita „adversitate" constatată împotriva lor în România, precum și teroarea că, începînd de la 1 iulie, procedura de plecare a lor în Germania, din România, va fi îngreunată.

În aceste zile, vor lua ființă, la Timișoara, Sibiu și Brașov, iar mai tîrziu, probabil, și-n alte orașe, centre de informare vest-germane, care nu vor căuta să îndrume cetățenii de origine germană din România să emigreze ci, să le acorde asistență în vederea îmbunătățirii vieții lor în România.

Cu excepția anilor de dictatură comunistă, germanii din România nu au avut nimic de suferit din partea autorităților sau populației autohtone. Dimpotrivă, ei au fost apreciați pentru vrednicia, cinstea și inventivitatea lor. Așa-numita „adversitate" împotriva lor, dacă există, nu poate veni decît din partea unor elemente irresponsabile ori rău voitoare. România are nevoie strîngentă de „germanii ei", și germanii din România de țara în care s-au născut.

Ei trebuie să știe că Germania Federală este, într-adevăr, o țară cu un standard de viață ridicat, dar nu un fel de rai, nu o „țară a aurului", nu o țară în care curge lapte și miere. În RFG există aproape 2 milioane de șomeri și mulți pensionari, care trăiesc la marginea sărăciei.

În România, „germanii ei" pot fi cineva, cum spune o vorbă din bătrîni : „Mai bine la sat, fruntas, decît la oraș codaș !". **(E. L.).**

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă P.O. Box. 12-201, telex 10376 prefir București, Calea Griviței nr 64—66.

Tiparul : Combinatul poligrafic București.

www.codoiu.ro